

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende.

No. 433

EEN MILLIOENENZWENDEL

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

DE MILLIOENEN-ZWENDEL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

* Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De zaak Winterfeld.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In het begin van den herfst van het jaar 19— bevatten bijna alle Duitsche bladen, en een groot aantal buitenlandsche, het volgende bericht:

Verduistering op groote schaal.

Een geheimzinnige geschiedenis, waarin ook de zoon van den voormaligen Koning van Saksen, Prins Ernst Heinrich een rol vervult, wordt op dit oogenblik door den Officier van Justitie te Berlijn onderzocht.

Een koopman, Arthur Winterfeld geheeten, had zich met een groot aantal vooraanstaande en rijke personen in Saksen in verbinding gesteld tot het op touw zetten van ondernemingen van allerlei aard, waaronder ook deelneming aan een boormaatschappij „Saxonia”, die in Galicië petroleumbronnen had gekocht.

Welken omvang deze ondernemingen hadden, moge hieruit blijken, dat Prins Heinrich alleen reeds voor een bedrag van 780.000 Mark, en een zekere koopman Heym voor 250.000 Mark bij de zaak betrokken waren.

Op eens was Winterfeld spoorloos verdwenen.

Hij werd wegens verduistering achtervolgd en vluchtte per vliegtuig over Hamburg en Bremen naar Rijnland.

Toen hij dezer dagen gearresteerd werd, vond men nog 234.000 Mark op hem.

Omtrent deze zaak hebben velerlei geruchten de ronde gedaan, en geruimen tijd heeft Winterfeld ontkend, dat het zijn voornemen was geweest, verduisteringen te plegen.

In een opzicht echter heeft hij een volkomen stilzwijgen in acht genomen, van het oogenblik zijner arrestatie af, tot op het tijdstip, dat hij voor den rechter moest verschijnen.

En dat was de omstandigheid dat Lord Edward Lister, geheeten John Raffles een belangrijke rol vervuld heeft in deze geheele aangelegenheid, en dat het aan niemand anders dan aan den Gentleman-dief te wijten was, dat men van het gestolen geld, hetwelk Winterfeld door zijn bedriegerijen in bezit had weten te krijgen,

nog slechts 234.000 Mark op hem werden bevonden, ten tijde van zijn arrestatie.

Toen Winterfeld er ten slotte toe overging, zij het dan ook schoorvoetend, den naam van John Raffles te noemen, toen lachten de rechters hem eenvoudig uit, terwijl anderen zich driftig maakten — en den naam van den Grooten Onbekende, den stoutmoedigen avonturier, naar wien de Engelsche politie reeds lange jaren zocht, werd in dit proces niet meer gehoord.

Daar het echter te betreuren zou zijn, wanneer wij dit avontuur van Raffles aan de belangstellende lezers zouden willen onthouden, zoo willen wij hier het relaas van zijn wederavaren te Berlijn en van de rol welke hij in de zaak Winterfeld gespeeld heeft, naar waarheid mededeelen, aan de hand van gegevens, welke wij mochten opteekenen uit den mond van Charly Brand, den trouwen metgezel van den Grooten Onbekende, zijn eenigen vriend, die een zeer levendig aandeel heeft genomen in vele der avonturen van Lord Edward Lister.

Men zal er in ieder geval uit kunnen zien, dat de rechters te Berlijn toch niet zoo verstandig handelden, en Winterfeld althans in dit opzicht onbillijk beoordeelden, toen zij hem ongeduldig verweten dat hij den spot met hen trachtte te drijven.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen er een eenvoudige huurauto stilhield voor het hotel Adlon aan de Belle Alliance Platz te Berlijn, het volkomen cirkelvormige plein, waarop de drie voornaamste verkeerswegen van de wereldstad uitloopen, te weten de Wilhelmstrasse, de Friedrichstrasse en de Lindenstrasse.

Boven op de auto stond een stevig rundlederen reiskoffer, met koper beslagen, en naast den chauffeur was een groot valies neergezet.

De portier van het deftige hotel monsterde eens even de bagage, en het uiterlijk daarvan scheen hem te imponeeren, want hij verwaardigde zich, een paar stappen over het terras te doen, en de reizigers tegemoet te gaan, die zoeven uit de auto waren gestapt.

Het was een lang, krachtig gebouwd man van omstreeks veertigjarigen leeftijd met een scherp geteekend gelaat, doordringende grijze oogen en gitzwarte, zeer zuiver getrokken wenkbrauwen.

Hij was modieus gekleed, maar met die bescheiden elegance, waardoor de goedgekleede

en op smaak gestelde Engelschman zich aanstonds onderscheidt van alle andere nationaliteiten.

Hij betaalde den chauffeur, na te zijn uitgestapt en bijna op hetzelfde oogenblik kwam een der hotelbedienden toesnellen, die zich meester maakte van de bagage.

Ondertusschen was de portier nog een paar stappen naderbij gekomen en zijn gelaat had een eerbiedige uitdrukking gekregen, toen hij het uiterlijk van den vreemdeling wat nauwkeuriger beschouwd had.

De nieuwe hotelgast was de paar treden van het terras reeds opgegaan en wendde zich tot den portier met de vraag:

— Heeft men mijn telegram ontvangen, waarin ik twee kamers bestelde?

— Uw naam als ik vragen mag?

— Lord William Aberdeen uit Londen! antwoordde de vreemdeling.

Het had weinig gescheeld of de portier was in de houding gaan staan en had gesalueerd, toen hij dezen naam hoorde.

Want hij was een bereisd man, hij kende Londen goed en hij wist dat de naam die zoeven werd uitgesproken toebehoorde aan een Londenaar van wiens rijkdommen de wonderlijkste verhalen werden verteld en die ieder jaar zeer aanzienlijke sommen wegschonk aan talrijke instellingen van liefdadigheid.

Hij haastte zich dus om te antwoorden, waarbij hij zich in uitmuntend Engelsch uitdrukte:

— Zeker, Mylord, uw telegram is ontvangen en de kamers zijn reeds voor u in orde gebracht. Ik zal den Chef-kellner waarschuwen.

Hij trad haastig de vestibule binnen, terwijl Lord Aberdeen hem volgde en de kleine stoet werd gesloten door den hotelbediende, die het koffer op zijn nek en het reisvalies in zijn linkerhand droeg.

In de vestibule, bijna een zaal, waar vele rieten stoelen en gelakte tafeltjes stonden, bevonden zich eenige kellners, waarvan er dadelijk een op den nieuwen logeergast toetrad, zoodra de portier hem zachtjes zijn naam had toegesluisterd.

Enkele oogenblikken later was Lord Aberdeen naar zijn logeerkamer gebracht, twee ineen loopende vertrekken op de eerste verdieping, waarvan de vensters uitzagen over het fraaie plein.

Flugge handen hadden de bagage in zijn slaapkamer neergezet en daarop werd de nieuwe logeergast aan zichzelf overgelaten.

Zoodra de deur weder gesloten was deed Lord Aberdeen er de knippen op, opende het reisvalies, nam er eenige toiletbenoodigdheden uit, totdat de bodem van het valies zichtbaar werd en trok toen, na met een eigenaardig gevormd stiftje een bijna onzichtbaar klein slot te hebben geopend, dezen losliggenden bodem naar zich toe.

Er werd een geheime bergplaats zichtbaar, nauwelijks een paar centimeters hoog en daaruit nam Lord Aberdeen een klein, zorgvuldig in zijdepapier gewikkeld pakje, hetwelk hij van zijn omhulsel begon te ontdoen.

Eindelijk hield hij den inhoud in de hand.

Met groote aandacht bekeek hij de 20 zeer schoone diamanten, welke daar op zijn handpalm lagen.

En zachtjes mompelde hij voor zich heen :

— Het heeft heel wat moeite gekost om ze in mijn bezit te krijgen, maar ik denk er toch geen oogenblik over, mij te beklagen! Ik denk dat deze steenen te zamen wel ongeveer 4000 pond sterling waard zullen zijn en daarvoor kan ik heel wat doen! Met dat geld kan ik weder den nood lenigen van vele gezinnen, die in ellende verkeerden!

Hij bekeek de diamanten nog even, bergde ze toen weder in het pakje, legde dit in de geheime bergplaats, sloot den bodem weder af met het lederen deksel en deed er de toiletartikelen weder in.

Hij raadpleegde zijn horloge en mompelde voor zich heen :

— Nu ik mijn zaken in Leipzig heb afgedaan, behoeft eigenlijk niets mij te weerhouden, mijn reis aanstonds voort te zetten — ik zou dan morgen reeds weder te Londen terug zijn en Charly Brand, die goede jongen, zou niet langer ongerust behoeven te zijn — want dat is hij natuurlijk, daaraan behoeft ik niet te twijfelen! Maar ik denk dat ik mijn reis tot morgen uitstel, want nu ik toch in de hoofdstad van de nieuwe Deutsche Republiek ben, wil ik eens rondzien om een kleine studie te maken, en mij er van te vergewissen hoe de Duitschers zich wel gevoelen in den nieuwen, voor hen nog zoo ongewonen toestand! John Raffles blijft dus nog minstens een etmaal ook te Berlijn, Lord William Aberdeen, de Engelsche philanthroop, — zooals men mij noemt, de hemel weet waarom, want ik kan nog steeds niet inzien dat het philanthropie is, de verschrikkelijke onrechtvaardigheid in

deze wereld, zooveel als in mijn vermogen staat teniet te doen!

De man, die deze korte alleenspraak had gehouden, was inderdaad niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de langgezochte Gentleman-Inbreker!

De rusteloze geest van Raffles had hem eenige dagen geleden naar Duitschland gebracht — maar ook het bericht, dat een Amerikaansche O. W.-er zich te Leipzig ophield, en daar opzien baarde door de kostelijke diamanten, die hij er vertoonde.

Verschillende omstandigheden lieten het Raffles zeer gemakkelijk voorkomen, zich van die diamanten meester te maken, en zoodra hij daarvan de zekerheid had, begaf hij zich op reis, ditmaal zonder zijn trouwen vriend Charly Brand mede te nemen, die te Londen de rol van zijn secretaris vervulde.

Ook had hij er van afgezien James Henderson met zich mede te nemen.

Dat was de chauffeur van Raffles, die hem met hart en ziel was toegedaan, en die zelfs geen oogenblik zou gearzeld hebben, wanneer dit noodig was, zijn leven te geven, om dat van zijn geliefden meester te redden.

Ook Henderson had aan talrijke avonturen van den Gentleman-dief een levendig aandeel genomen.

Ditmaal echter had Raffles zich geheel alleen op reis begeven, en het was bijna een plezierreisje geworden — de Amerikaansche parvenu bleek wel zeer rijk, maar daarentegen een onnoozele hals te zijn, en er viel aan den man waarlijk niet veel eer te behalen, had Raffles gevonden.

De Yankee was, voor hij om zoo te zeggen tot drie kon tellen, van een groot aantal zijner kostbaarheden ontlast!

En nog dienzelfden dag vertrok Raffles met den buit, oorspronkelijk met het doel van Leipzig over Berlijn naar Emmerik en vandaar naar Rotterdam te reizen, waar hij met een der booten van de Batavier lijn naar Londen wilde oversteken.

Hij wijzigde echter zijn plan ter elfder ure, en verzond van een tusschengelegen station een telegram aan den gérant van Hotel Adlon, ten-einde een paar kamers te bespreken.

En het vervolg van deze geschiedenis zal doen zien, dat Raffles, van zijn standpunt beschouwd, hier zeer goed aan gedaan had.

Daar hij echter volstrekt niet voornemens

was, hier geheel alleen avonturen te zoeken, zoo had hij niet gearzeld, den naam op te geven, waaronder hij reeds eenige jaren te Londen leefde in een fraai huis in de Regentstreet.

Raffles verfrischte zich een weinig, opende zijn koffer, nam er uit wat hij noodig dacht te hebben, en verliet toen zijn kamer, teneinde zich naar de groote eetzaal te begeven, waarvan de vensters, ongeveer anderhalven meter boven den grond gelegen, uitzicht gaven over de Bella Aliance Platz.

Het was nog tamelijk vroeg en er bevonden zich nog niet veel gasten.

Raffles liet onverschillig zijn blikken in het rond waren, tot zij gevestigd bleven op een heer van middelbaren leeftijd met een donker uiterlijk, die bij een der vensters zat, blijkbaar in afwachting tot de kellner hem zou brengen wat hij besteld had.

Hij kon omstreeks veertig jaar zijn, misschien iets ouder, maar op zijn hoofd was geen enkel haartje meer te bespeuren, tenminste voor zoover het den schedel betrof.

Onder den zwaren, een weinig gekromden neus prijkte een kort, op zijn Engelsch geknipt, snorretje.

De lippen waren dik en vol, en om den mond lag een geslepen trek — als van den sluwen zakenman, die, zooals de volksmond het uitdrukt, „weet waar Abraham de mosterd haalt”.

Hij was zeer elegant gekleed en droeg een grijs geruit jacquetkostuum, bruin verniste schoenen en lichtgrijze slobkousen.

Een monocle, in goud gevat, hing aan een zeer dun koordje om zijn hals.

Hij had zwarte, groote oogen van een eigenaardige doordringende uitdrukking en Raffles had den man nauwelijks eenige minuten aangezien of hij begreep dat de in het grijs gekleede heer, als hij wilde, grooten invloed kon uitoefenen op zijn medemenschen — en als zakenman waar-schijnlijk groote successen kon aanwijzen.

Zijn bewegingen waren kort en krachtig en hij maakte den indruk van iemand, die gewend is bevelen uit te deelen en wiens bevelen ook onmiddellijk worden opgevolgd.

Er kwam een kellner binnen, die een paar zilveren schotels op het tafeltje van den in het grijs gekleeden heer neerzette en toen de man vervolgens weder langs hem ging, vroeg Raffles hem op zachten toon:

— Wie is die heer met dat gouden monocle?

— Dat is mijnheer Winterfeld — de bekende financier! antwoordde de kellner op eerbiedigen toon en het was alsof hij over een gekroond hoofd sprak.

Raffles had echter den naam nooit hooren noemen en eigenlijk was zijn belangstelling ook reeds weder verflauwd.

Nog dienzelfden dag echter zou Raffles reden hebben, zijn meening dienaangaande te herzien....

Hij raadpleegde zijn horloge en ofschoon het eigenlijk nog heel vroeg was, nauwelijks twaalf uur, nam hij aan een tafeltje plaats, bij een der vensters en pas toen hij goed en wel zat bemerkte hij dat Winterfeld slechts een paar meter van hem verwijderd zat.

Er kwam een kellner aanloopen, Raffles zocht iets in de spijskaart en de man ging weder heen.

Terwijl Raffles wachtte op hetgeen hij besteld had, kwam een tweede persoon aan het tafeltje van Winterfeld zitten — en hem herkende Raffles aanstonds van een portret, dat slechts weinige dagen geleden in „Die Woche” had gestaan.

Het was dat van den voormaligen adjudant van prins Ernst Heinrich van Saksen, die pas in het huwelijk was getreden en wiens huwelijk was bijgewoond door den zoon van den ex-koning van Saksen, die daar in groot tenue, in zijn generaals uniform, was verschenen.

Bij die gelegenheid scheen de geheele militaristische pracht en praal van het vroegere Duitschland weder te zijn herleefd en op een der foto's, in verband met het huwelijk van den adjudant, von Stufenfeld geheeten, wemelde het van schitterende uniformen.

Raffles had een voortreffelijk geheugen voor gezichten en namen en daarom kon hij zich niet vergissen omtrent den persoon van den elegant gekleeden jongeman, die zoeven naast Winterfeld had plaats genomen.

Deze had den vroegeren adjudant van prins Ernst met een buiging begroet en het volgende oogenblik waren zij in druk gesprek gewikkeld.

Het was zeer stil in de deftige eetzaal, de gangpaden waren met dikke loopers bekleed, waarover de kellners bijna onhoorbaar heenliepen en Raffles kon dan ook eenige brokstukken opvangen van het gesprek, hetwelk de beide heeren wisselden, te meer, daar zij volstrekt geen moeite schenen te doen, hun stemmen te dempen.

En zoo vernam Raffles dat het hier om zaken ging — en blijkbaar zaken van grooten omvang, waarmede millioenen gemoeid waren.

Het bleek in den loop van het gesprek, dat von Stufenfeld handelde in opdracht van prins Ernst en dat er zekere zakenrelaties moesten bestaan tusschen dezen laatsten en den Berlijnschen financier.

Er werd gesproken over reusachtige houtaankopen in Zweden, over het nemen van aandelen in een nieuw op te richten stoomvaartmaatschappij in een Nederlandsche haven en over den aankoop van petroleumbronnen in Galicië.

Voor al dat laatste scheen het voornaamste onderwerp van het gesprek te vormen.

Raffles kreeg den indruk, dat Winterfeld den ander dringend toesprak en hem trachtte over te halen prins Ernst financieel te interesseeren voor deze nieuwe onderneming, waarvan hij zelf een millioenenwinst verwachtte.

En toen hoorde Raffles zeer duidelijk het volgende gesprek:

— Ik geef u de verzekering graaf, zeide Winterfeld, dat Zijne Hoogheid zichzelf te kort doet wanneer hij thans niet met beide handen toegrijpt. Ik acht het echter een gunstig teeken, dat gij aan mijn uitnoodiging gevolg hebt gegeven hier te komen, en met mij over de zaak te komen praten namens Zijne Hoogheid. De bronnen zijn reeds in het bezit van de maatschappij, welke ik heb opgericht, maar ik wensch het kapitaal zoo groot mogelijk te maken, teneinde onze nieuwe aanwinst op intense wijze te kunnen exploiteeren! De Galicische maatschappij, van wie ik de bronnen heb overgenomen, beschikte over te weinig kapitaal, en ik geloof ook niet dat zij goed heeft geweten welke ontzaglijke rijkdommen er daarginds nog steeds in den bodem verborgen zijn...

— Gij zijt immers in het bezit van de koopacte, mijnheer Winterfeld? vroeg van Stufenfeld met een eenigszins krakende stem.

— Dat spreekt immers vanzelf graaf! ant-

woordde de financier verontwaardigd. Ik heb ze zelfs bij me gestoken — hier is ze!

Hij had naar een groote diplomatentasch gegrepen, die naast hem op een stoel lag, opende ze, en nam er een groot, gezegeld, in vieren gevouwen stuk papier uit, hetwelk hij graaf von Stufenfeld overhandigde.

Deze ontvouwde het, las het zorgvuldig door, van begin tot eind, zonder een regel of zelfs een woord over te slaan, en gaf het toen glimlachend aan Winterfeld terug met de woorden:

— Ik vraag u verschooning, dat ik zoo onbescheiden ben geweest, mijnheer Winterfeld — en als ik voor mij zelf optrad, zou ik waarschijnlijk genoeg hebben genomen met uw verzekering, dat de bronnen in uw bezit zijn overgegaan — of laten wij zeggen in het bezit van de maatschappij, waarvan Zijne Hoogheid eventueel later aandeelhouder zal worden. Ik ben echter in zekeren zin verantwoordelijk. Zijne Hoogheid vertrouwt op mijn doorzicht, en... gij begrijpt wel... ik zie echter dat alles volkomen in orde is en dat de petroleumbronnen van de Jalomitsa Maatschappij inderdaad aan u verkocht zijn. Ik zal niet nalaten, dit aan Zijne Hoogheid mede te deelen, en ik geloof wel, U te kunnen verklaren, dat hij binnen enkele dagen zich bij u zal vervoegen, aan uw kantoor hier in Berlijn, om persoonlijk de zaak verder te regelen — natuurlijk zooveel mogelijk incognito!

Verder luisterde Raffles niet.

Tot verwondering en verontwaardiging van den kellner, liet Lord Aberdeen zijn bord soep in den steek, stond op, en begaf zich naar het telegraafkantoor, dat zich in het hotel bevond, en vanwaar hij dringend en in geheime taal aan Charly Brand een telegram zond, dat als volgt luidde:

„Kom aanstonds in gezelschap van James met de vliegmaschine naar Berlijn. Ik zal je wachten op het vliegveld van Johannesthal.
R.”

Hoofdstuk II.

De petroleumbronnen van Jalomitsa.

Toen hij dit telegram verzonden had keerde Raffles weder naar zijn koudgeworden soep terug, liet zich andere geven, lunchte op zijn gemak, zonder zich verder te bekommeren om de beide

heeren aan het andere tafeltje, wier gesprek thans overigens slechts moeilijk te volgen was, want zij spraken nu fluisterend met elkander, en zaten samen gebogen over eenige papieren, welke

Winterfeld allen uit zijn groote lederen tasch had opgedolven.

Raffles at tamelijk haastig, want hij wist dat hij zich zou moeten reppen.

Hij berekende, dat Charly Brand, althans wanneer hij thuis was, het telegram binnen anderhalf uur kon hebben ontvangen.

Hij zou zich dan met James Henderson onmiddellijk naar het vliegveld van Hendon begeben, hetwelk hij met de auto gemakkelijk in een half uur kon bereiken, en de overtocht met de vliegmaschine zou ternauwernood een half uur duren.

Het klinkt als een sprookje, en toch is het een feit, dat Raffles beschikte over een, door hem zelf uitgevonden, ontworpen, en gebouwde vliegmaschine, die de ongehoorde snelheid van meer dan 500 kilometer per uur, uren, en als het moest dagen achtereen kon volhouden.

Dit wonderlijke toestel, „De Duivel der Lucht” geheeten, werd door middel van electriciteit gedreven, en reeds had Raffles de voorspelling geuit, dat misschien reeds binnen een vijftal jaren bekwame ingenieurs of electrotechnici juist dezelfde uitvinding zouden doen, en de electriciteit dienstbaar zouden maken aan de luchtvaart, die tot op dat tijdstip altijd nog afhankelijk was geweest van den nog steeds al te onbetrouwbaren benzinemotor.

Raffles had het geheim van zijn uitvinding uitstekend weten te bewaren, door de wonderlijke electromotor en de dynamo, welke de beweegkracht leverde, te omsluiten door een metalen kap, welke slechts hij zelf en zijn beide trouwe metgezellen konden openen.

Reeds meermalen was Raffles bij vroegere gelegenheden met deze vliegmaschine over den Oceaan gevlogen, van Londen naar New-York en zelfs was hij er verscheidene keeren den Stillen Oceaan mede overgetrokken, teneinde een van zijn eilanden te bezoeken, onbewoond en waar een deel van zijn schatten verborgen was.

Het vliegtuig was te Hendon ondergebracht in een loods, waarvan Charly een sleutel had en wanneer de beide mannen waren opgestegen, zouden zij een half uur daarna gemakkelijk de Duitsche hoofdstad hebben kunnen bereiken.

Raffles haastte zich dus een weinig, ging naar zijn kamer om zijn overgoed aan te trekken en bestelde een huurauto.

Hij gaf den chauffeur last hem naar het vliegveld van Johannisthal te brengen, maar slechts

een groote fooi kon den wagenbestuurder daartoe doen besluiten.

De rit duurde ruim anderhalf uur en het was bij half drie toen Raffles uitstapte en den ingang naar het reusachtige vliegveld doorging, waar de douanebeambten de wacht hielden.

Er waren verscheidene vliegmachines in de lucht, van verschillend model, eendekkers en de hoe langer hoe zeldzamer wordende dubbeldekkers, maar het geëfende oog van Raffles had aanstonds ontdekt dat de „Duivel der Lucht”, het ranke vliegtuig, dat hem reeds zulke onwaardeerbare diensten had bewezen, er zich niet onder bevond.

Toch behoefde hij slechts tien minuten te wachten.

Toen zag hij uit Westelijke richting met groote snelheid een vliegmaschine naderen, die op een hoogte van omstreeks 1000 meter vloog en de omgeving scheen te verkennen.

Boven het vliegveld gekomen, dat overdag kenbaar is aan een reusachtigen cirkel van wit kalk midden op het veld, begon de vliegmaschine in groote cirkels te dalen, nadat haar snelheid aanzienlijk was verminderd.

Haar alluminium lichaam glansde zwakjes in het licht van de herfstzon.

Toen dook zij eensklaps tot op een hoogte van niet meer dan 200 meter, beschreef een bocht en landde op onberispelijke wijze juist in het midden van den witten cirkel, die ongeveer 50 meter in doorsnede meet.

Raffles ging op het toestel toe en hij was daarbij vergezeld door een tweetal douanebeambten, die waarschijnlijk dadelijk den vreemdeling hadden herkend en nu hun plicht gingen vervullen.

Raffles bleef rustig op een afstand staan, tot dat de beambten zich overtuigd hadden, dat de vliegmaschine geen contrabande aan boord had en zij de bagage van de beide reizigers vluchtig doorzocht hadden en pas toen zij zich weder verwijderd hadden, na aan de beide luchtvaarders een papier te hebben ter hand gesteld, op welks vertoon zij de machine konden stallen en het vliegveld konden verlaten, ging Raffles verder en stond een oogenblik later tegenover een jongen man, met een vroolijk blozend gelaat, helderblauwe oogen en dikblond haar.

Het was Charly Brand, de metgezel van den Grooten Onbekende.

Hij greep snel de hand, welke Raffles hem toestak en zeide toen:

— Hier zijn wij, Edward! Het is toch niets ernstigs, waarom je mij hebt laten komen?

— Niet in het minst, mijn waarde! Het is zelfs zeer goed mogelijk, dat je komst volkomen overbodig zal blijken te zijn!

— Dat is zij in geen geval, Edward, nu ik mij persoonlijk heb kunnen overtuigen dat je gezond en wel bent! Is... de onderneming goed afgelopen?

— Zoo goed als ik maar kon verlangen!

— Er bestaat dus volstrekt geen gevaar dat die zaak slechte gevolgen voor je kan hebben?

— Niet in het minst! antwoordde Raffles, daaromtrent kun je geheel en al gerust zijn!

— Als dat zoo is, dan zul je wel begrijpen, dat ik verlangend ben om te weten wat de betekenis was van je telegram en waarom je Henderson en mij hierheen hebt laten komen!

— Dat zal ik in een paar woorden duidelijk maken, antwoordde Raffles. Ik logeer in het hotel Adlon en daar bevindt zich op het oogenblik een man, die zeer mijn belangstelling heeft gaande gemaakt. Hij heet Arthur Winterfeld!

— Nooit van gehoord! zeide Charly hoofdschuddend. Een Duitscher natuurlijk!

— Ja. Ik hoorde zijn naam ook heden voor het eerst. Hij is financier naar het schijnt, maar dat is op zich zelf van minder belang. Gewichtig is, dat hij in zakenrelatie staat met Prins Ernst Heinrich, den zoon van den voormaligen koning van Saksen!

— Is die hier? riep Charly verrast uit.

— Nog niet geloof ik, maar hij zal in ieder geval binnen enkele dagen verschijnen, teneinde een gesprek te hebben met Winterfeld, over een zaak waarin hij, naar het schijnt, heel wat geld wil steken. En nu kom ik aan de kern van mijn betoog. Winterfeld sprak een paar uren geleden met den voormaligen adjudant van den prins, een zekeren von Stufenfeld, die hier voorloopig de belangen van zijn voormaligen meester tegenover Winterfeld schijnt te behartigen. Welnu, onder meer zaken schijnt Winterfeld den prins te willen betrekken in een petroleum-onderneming!

— Is petroleum iets voor een Prins? vroeg Charly met een ongeloofig lachje.

— Als er geld mede te verdienen is, waarom dan niet? hernam Raffles kalm. Terecht zeiden reeds de oude Romeinen: „Pecunia non olet!” en ik geloof dat zij gelijk hadden! De petroleum mag kwalijk rieken, aan het geld wat er mede

verdiend wordt, zal wel geen luchtje kleven! Maar dat laatste is slechts in zekeren zin waar, tenminste in dit speciale geval!

— Je maakt me werkelijk nieuwsgierig Edward!

— Onze vriend Winterfeld deelde aan graaf von Stufenfeld mede, dat hij door aankoop mede eigenaar was geworden van een petroleumbron bij Jalomitsa, ergens in Galicië. De maatschappij welke tot dusverre die bron exploiteerde, zou haar van de hand hebben gedaan, omdat zij het benodigde kapitaal miste, teneinde haar behoorlijk te kunnen exploiteeren en zonder dat zij er zich van bewust was, dat er zich op het verkochte gebied nog ettelijke onaangeboorde bronnen bevinden, die een onuitputtelijken voorraad van de kostbare aardolie bevatten. Nu is het plan van Winterfeld, gezamenlijk met Prins Ernst en nog eenige andere lieden, een maatschappij op te richten tot beheer van die pas gekochte petroleumbronnen!

Charly Brand, die aandachtig had geluisterd, hief het hoofd op en keek Raffles onderzoekend aan.

Toen zeide hij:

— Het kan wel aan mij liggen, maar tot dusverre zie ik volstrekt niet in, in welk verband dat alles kan staan met jou telegrafisch verzoek, om aanstonds na ontvangst van dat telegram met de vliegmaschine hierheen te komen.

— Je zult het aanstonds vernemen, waarde Charly! hernam Raffles. Alles zou natuurlijk in de beste orde zijn, want Winterfeld heeft aan von Stufenfeld de behoorlijk gelegaliseerde koopakte laten zien, waardoor hij eigenaar is geworden van de Jalomitsa-maatschappij.

— Welnu?

— Welnu, ik weet bij toeval dat die maatschappij er inderdaad in den laatsten tijd slecht voorstond. Dat is slechts aan zeer weinigen bekend, maar ik wist het! En dat niet omdat zij geen kapitaal genoeg bezat om de petroleumbronnen intens te kunnen exploiteeren, maar heel eenvoudig omdat al bijna de laatste druppel olie uit den grond is gehaald!

— Maar dan hebben we hier te doen met een zwendel-zaak op groote schaal, riep Charly Brand uit.

— Dat is nog lang niet zeker, maar de kans is in ieder geval wel zeer groot! Winterfeld rekent er in ieder geval op dat hier in Duitschland aan niemand bekend is, hoe de zaken daar ginds in Galicië inderdaad staan!

— Maar die verkoopacte dan?

— O, met dergelijke overdrachten wordt zeer vaak op schandelijke wijze geknoeid! zeide Raffles schouderophalend. Ik zou echter gaarne zekerheid hebben dienaangaande en juist daarom heb ik je verzocht met de vliegmaschine hier te komen, teneinde zelf een onderzoek te gaan instellen ter plaatse. Wanneer hier bedrog in het spel is, wanneer die vriend den Prins maar wat op de mouw spelt — dan zal ik zoo vrij zijn een woordje mee te spreken.

— Je zult den Prins waarschuwen?

— Daaraan denk ik niet, antwoordde Raffles koeltjes. Hij is geen kind en moet maar voor zich zelf zorgen. Maar die Winterfeld zal misschien een zeer dankbaar sujet zijn om hem tot op het hemd uit te kleeden wanneer hij er in geslaagd is zijn eigenaardige transacties tot een goed einde te brengen.

Charly bleef een oogenblik hoofdschuddend in gedachten staan en zeide toen:

— Als je de gulle waarheid wilt hooren, dan moet ik je zeggen dat ik van dat alles nog niet veel begrijp! Is die Prins Ernst van Saksen rijk?

— Men zegt dat hij, toen hij de revolutie zag aankomen in 1917 kans heeft gezien ongeveer vijftien millioen mark in veiligheid te brengen.

— Wat is die Winterfeld voor een man?

— Hij ziet er juist uit als een zeer achtbaar, hoewel slim zakenman, die niets beters verlangt dan anderen in zijn winst te laten deelen en ik kan me begrijpen dat menschen als graaf von Stufenfeld die waarschijnlijk niet veel verstand hebben van dergelijke geldzaken, hem voor volkomen eerlijk houden. Wat willen zij ook afweten van petroleumbronnen ergens in het hartje van Galicië?

— Wanneer ben je van plan daarheen te gaan?

— Vandaag nog! Wij kunnen, als alles ons een weinig meeloopt, over een uur in Krakau zijn. Het zal echter wel noodzakelijk zijn dat we daar vannacht blijven, want denkelijk zijn we te laat, om nog informaties te kunnen inwinnen.

— Krakau? Ligt dat niet in het gebied waar een volksstemming moest beslissen over het lot van dat gedeelte van Galicië?

— Ja. En dat is voor ons niet zeer aangenaam, want het krioelt daar van Entente-troepen, die er zullen blijven totdat er uitspraak is gedaan en ik sta er volstrekt niet op, te midden van die troepen te landen, onverschillig of het

Franschen, Italianen of mijn eigen landgenooten zijn!

Charly keek Raffles een oogenblik glimlachend aan en zeide toen:

— Ik moet je bekennen dat ik er geen oogenblik op gerekend heb nu aanstonds naar Krakau te vertrekken, maar ik ben natuurlijk volkomen tot je dienst. Gaat Henderson met ons mee?

Raffles wendde zijn blik naar den reusachtigen chauffeur die zich tot op dat oogenblik bescheiden op den achtergrond had gehouden en de machine zorgvuldig had geïnspecteerd.

Hij scheen even na te denken en antwoordde toen:

— Het is maar beter dat hij met ons mee gaat! Ik geloof niet dat de kennis van zijn Duitsche taal zeer uitgebreid is en hij zou ons als Engelschman misschien wel in ongelegenheid kunnen brengen.

— Daarenboven is het zeer goed mogelijk, Edward, dat wij daar ginds zeer wel de hulp kunnen gebruiken van zijn geweldige vuist. Ik weet niet hoe het komt, maar als ik aan Galicië denk, dan denk ik tevens aan roovers, ongedierte en olieachtige spijzen.

— Het is niet zoo erg als jij het je voorstelt mijn waarde, maar de toestanden aldaar zijn natuurlijk niet te vergelijken met die van een beschaafde Westersche natie. Heb je wapens meegenomen?

— Wij hebben onze revolvers, ik heb twee geweren meegenomen en Henderson heeft bovendien zijn onafscheidelijk mes.

— Dat is meer dan voldoende! Wij zullen dan maar aanstonds weder op weg gaan, tenminste wanneer je niet hongerig bent.

— Henderson en ik waren juist aan de lunch bezig toen je telegram kwam en ik heb mij veroorloofd die eerst te beëindigen. Wij hebben volstrekt geen honger en kunnen dus wel eenige uren wachten.

— Als dat zoo is, dan gaan we aanstonds op weg. Henderson, kom eens hier!

Met een paar stappen stond de reus voor John Raffles, onbewegelijk en zijn trouwe oogen op het gelaat van den man gevestigd, die hem boven alles ter wereld dierbaar was.

Raffles keek hem een oogenblik glimlachend aan en zeide toen:

— Ik heet je hier welkom, James — maar ik deel je mede dat wij aanstonds weder op weg gaan!

— Uitstekend, Mylord! Mag ik weten waarheen?

— Ditmaal niet ver weg, Henderson! Wij gaan naar Krakau.

De reus krabde zich eens achter het oor, want zijn aardrijkskundige kennis was niet genoeg ontwikkeld om hem in staat te stellen, aanstonds te begrijpen, waarheen de luchtreis zou gaan.

Charly hielp hem op weg door te zeggen:

— Krakau is de hoofdstad van Galicië, Henderson — en Galicië maakt een deel uit, tenminste tot op dit oogenblik — van Tsjecho-Slowakije!

— Daar wonen immers die rare sinjeurs, mijnheer Brand, die gebraden sprinkhanen en waskaarsen eten, die eenmaal in het jaar een bad nemen en die niet kunnen lezen, noch schrijven, vroeg Henderson met een vies gezicht.

— Zoo erg is het niet, James, antwoordde Raffles glimlachend. Je vormt je er een verkeerde voorstelling van. Je hebt nog oude kinderverhalen in het hoofd en die hadden betrekking op de Russen en het is waar dat millioenen bewoners van het onmetelijke Russische Rijk ook nu nog in de duisterste ontwetendheid leven, weinig beter dan de dieren des velds!

— Ligt het ver weg, Mylord? zoo vroeg Henderson opnieuw.

— Integendeel, James, wij kunnen Krakau gemakkelijk in drie kwartier bereikt hebben — hoogstens een uur! De afstand tusschen Berlijn en Krakau in rechte lijn bedraagt iets meer dan vierhonderd kilometer.

— Dat is om zoo te zeggen naast de deur, Mylord! hernam de reus met een minachtend lachje. Vertrekken wij aanstonds weder?

— Ja, James!

De voorbereidselen namen een zeer korten tijd in beslag want men behoefde niets anders te doen dan in de machine te stappen die gereed stond om ieder oogenblik te kunnen vertrekken.

Uit het rijk voorziene kaartenkastje van de vliegmaschine werden de noodige kaarten te voorschijn gehaald, welke Charly naar behoefte in den kaartenhouder schoof en Raffles nam achter het stuurwiel plaats.

Henderson ging achter in de machine zitten en men kon vertrekken.

Een enkele korte beweging — een kleine koperen hefboom die verschoof — en aanstonds begon de vierbladige schroef met groote snelheid rond te wentelen.

De „Duivel der Lucht” nam als het ware een sprong en steeg daarop pijlsnel omhoog.

Raffles liet de machine dadelijk tot een hoogte van 3000 meter stijgen, zette koers naar het Zuid-Oosten en voerde de snelheid tot haar maximum op.

Van de aarde was op deze hoogte slechts weinig te onderscheiden, temeer daar zich een wolkbank tusschen het vliegtuig en de aarde bevond.

Raffles was dus genoodzaakt voorloopig op het kompas te sturen en hij deed het met zoveel nauwkeurigheid, dat hij nog geen twintig minuten later over Liegnitz vloog, ten Westen van Bradlo gelegen.

De wolken hadden zich reeds lang verspreid en de lucht was zoo klaar dat de reizigers vele mijlen voor zich uit konden zien.

Met een geluid als van een reusachtige contrabas-snaar die wordt aangestreeken, ijde de vliegmaschine door het luchtruim.

Zonder zich ergens op te houden vloog de vliegmaschine over Strehlen, vervolgens over de Neisse en bereikte vervolgens de grens van Galicië, om over Gleinawitz verder te vliegen.

Krakau, met zijn eigenaardige kerkdaken en zijn vele torens kwam in het gezicht, juist achten-veertig minuten nadat de vliegmaschine te Johannisthal was opgestegen.

Naar de klokken te oordeelen echter, zou de tocht niet langer dan tien minuten hebben geduurd, hetgeen zeer begrijpelijk was, daar de luchtreizigers als het ware de zon tegemoet waren gevlogen.

Het duurde geruimen tijd voor Raffles een geschikt landingsterrein had ontdekt, maar eindelijk vond hij er een ten Noorden van de stad en het lot was hem gunstig geweest want hij was neergestreken op het eenige vliegveld dat de stad rijk was en dat meer speciaal voor proefnemingen werd gebruikt.

Het veld lag zoo goed als geheel eenzaam en het duurde zelfs eenigen tijd voor er een twaantal mannen kwamen toesnellen, in een soort uniform gekleed, die de machine ten hoogste verbaasd aanstaarden, er een paar malen omheen draaiden en toen in het Servisch vroegen, van welke nationaliteit zij was en wat de luchtreizigers wenschten.

Nu was Raffles verscheidene talen volkomen machtig, waaronder ook het Russisch — maar het Servisch had nog te veel geheimen voor

hem, dan dat hij veel had kunnen verstaan, van hetgeen de twee mannen vroegen en van wie Henderson aanstonds fluisterend tot Charly beweerde dat zij „gemeene boeventronies” hadden.

Raffles begreep evenwel de beteekenis van de vraag en antwoordde in het Duitsch, dat hij Engelschman was en eenvoudig was gedaald omdat hij niet langer in de lucht verkoos te blijven.

Een van de geuniformden bleek een weinig Duitsch te verstaan, maar het was duidelijk, dat hij en zijn makker zeer verlegen waren met de zaak en niet goed wisten wat zij met deze onverwachte bezoekers uit de lucht moesten aanvangen.

Maar eindelijk nam een hunner het besluit om te gaan telefoneeren, terwijl de andere van plan scheen te zijn een soort wacht bij het toestel te houden, en de drie luchtvaarders wantrouwend aankeek, tot groot misnoegen van Henderson, die reeds een dreigend gebrom liet hooren, als een leeuw die in zijn middagdutje gestoord wordt.

Er verliepen omstreeks twintig minuten en Raffles begon reeds ongeduldig te worden, toen de man die vertrokken was terugkeerde met een zeer zwaarlijvig onderofficier, wien het blijkbaar volstrekt niet aanstond dat men hem was komen storen, en die gewapend was met een groote lederen tasch. Ook deze man bleek een paar woorden Duitsch te verstaan, welke taal hij op de afgrijselijkste wijze radbraakte en Raffles meende uit zijn verklaringen te moeten opmaken dat hij een soort beambte was, verbonden aan het bureau voor de paspoorten.

Nu had Raffles er wel voor gezorgd dat zijn passen voortreffelijk in orde waren, en in dit opzicht althans was de dikke onderofficier voldaan.

Moeilijker was het, hem tevreden te stellen wat aangaat de redenen welke de drie luchtreizigers er toe gebracht hadden juist te Krakau te landen.

Het scheen voor den braven onderofficier volkomen ondenkbaar te zijn dat men voor zijn plezier een stad als de zijne kon bezoeken, en het kostte Raffles inderdaad eenige moeite den man te overtuigen dat hij slechts een toerist was, die van dit moderne vervoermiddel gebruik maakte, om het land te bereizen.

De toestand veranderde echter als bij tooverslag, toen Raffles, schijnbaar geheel toevallig een halve gouden kroon te voorschijn haalde.

Het vertoonen van dit Engelsche goudstuk oefende zulk een betoovering op de drie mannen uit, dat zij aanstonds een en al gediensigheid waren en de onderofficier geen seconde langer aarzelde een paar stempels met kracht te doen neerkomen op de paspoorten welke Raffles hem voorlegde en waarvan hij trouwens geen jota had begrepen, daar zij in het Engelsch en het Fransch waren gesteld.

— Ik geloof dat ik hiermee had kunnen beginnen, zeide Raffles lakoniek, toen het goudstuk met verbazende vlugheid verdween in den zak van den dikken onderofficier.

Ook de beide anderen in hun havelooze uniformen werden bedacht en daarop kwam het vraagstuk van de stalling der machine ter sprake.

Er bleken zich op het terrein een drietal hangars te bevinden, en een daarvan stelde de sergeant ter beschikking van Raffles.

Hij liet daarbij echter zoo nadrukkelijk uitkomen dat hij, aldus doende, zijn boekje te buiten ging, dat Raffles, die een goed verstaander was, aan dit halve woord genoeg had en den man nog een goudstuk schonk.

De machine werd naar de loods gerold, waarvan de deuren zorgvuldig werden gesloten en nu konden de drie mannen vrijelijk de stad ingaan.

Er waren slechts weinig groote steden ter wereld die Raffles niet kende, en Krakau had hij menigmaal bezocht.

Toch duurde het nog een uur alvorens hij het adres had ontdekt van een soort informatiebureau op handelsgebied, hetwelk onder andere tot taak had, inlichtingen te verschaffen omtrent de solvabiliteit van personen en ondernemingen.

Raffles wendde zich tot een der beambten van dit bureau, die voortreffelijk Duitsch bleek te spreken en stelde hem de vraag of men hem iets kon mededeelen aangaande de Jalomitsa-maatschappij.

De man sloeg een register op, zocht eenigen tijd, en keerde toen terug met de mededeeling:

— De Jalomitsa-maatschappij verkeerde in het laatste jaar in moeilijke omstandigheden als gevolg van het opdrogen der bronnen. Nieuwe boringen leidden tot geen resultaat. Er bestaat thans nog slechts een bron, die druppelgewijze olie oplevert. Een paar weken geleden droeg de maatschappij al hare bezittingen en rechten over aan een Duitscher, Arthur Winterfeld geheeten, van de koopacte werd een duplicaat ter

griffie in deze stad gedeponoord, zooals de wet het voorschrijft. Een onderhandsche akte echter maakt melding van de mogelijkheid van terugkoop binnen een tijdsverloop van een jaar en nog en maanden. De waarde van de onroerende goederen werd hij den verkoop op acht millioen Russische roebels getaxeerd.

Daaronder zijn begrepen boortorens, boormachines, beschoeiingshout, machinerieën, de raffinerij en gebouwen en opstallen.

Raffles had glimlachend naar deze uiteenzetting geluisterd en dankte den beambte hoffelijk voor zijn mededeelingen.

Hij betaalde wat hij schuldig was en zeide, toen zij weder op straat stonden tot Charly:

— Acht millioen Russische roebels, in Engelsch geld omgerekend is eigenlijk gezegd niet veel meer dan 800 pond sterling — en waarschijnlijk nog heel wat minder. Je kunt je dus voorstellen wat een oud, roestig rommeltje de bezittingen van die maatschappij geweest zullen zijn. Ik zou wel eens willen weten of dat bedrag van acht millioen roebels ook vermeld is in de koopacte die graaf von Stufenfeld heeft gezien! In elk geval staat het vast dat Winterfeld bedrog heeft gepleegd! De maatschappij, of beter gezegd de petroleumbron, met alles wat er bij behoort zal hoogstens nog anderhalf jaar zijn eigendom blijven, want de maatschappij heeft zich het recht voorbehouden hare bezittingen terug te koopen. Wij hebben hier dus eenvoudig te doen met een schijnkoop, — welke den heeren aandeelhouders in de Jalomitsamaatschappij geen windeieren zal leggen! Ik kan je zeggen dat ik mij dit tochtje volstrekt niet beklag! Ik

wist wel dat ik alles goed onthouden had betreffende die maatschappij!

— Wat doen we nu? vroeg Charly.

— In de allereerste plaats terugkeeren! antwoordde Raffles lakoniek, ten minste — wanneer je er niet op staat, de stad eens wat nader te bekijken.

— Dat zou ik natuurlijk gaarne doen, maar wanneer je naar Berlijn terug moet keeren, laat je dan vooral niet weerhouden. Er zal zeker naderhand nog wel eens gelegenheid zijn deze belangwekkende stad te bezoeken. Maar wel wil ik er je opmerkzaam op maken dat het al bijna donker is — en nu wij van de zon afreizen zal het zeer snel volkomen duister worden.

— Je hebt gelijk, Charly — daaraan heb ik niet aanstonds gedacht, hernam Raffles. Het is misschien ook beter en zeker ook veiliger wanneer wij onze terugreis tot morgenochtend uitstellen. Je zult er je echter op moeten voorbereiden dat hier niet veel keuze is in hotels en die zijn dan nog voor een groot deel bezet door officieren van de vreemde troepen die hier geconsigneerd zijn en die er voor moeten waken dat de orde niet verstoord wordt, wanneer de volksstemming plaats heeft. Het zal dus waarschijnlijk wel niet zonder moeite gaan, om voor ons drieën een nachtverblijf te verkrijgen. Wij zullen echter ons best doen en het is een gelukkige omstandigheid dat ook hier het Engelsch pond een geheel kapitaal vertegenwoordigt. Want wees er maar zeker van, dat men ons met het kalmste gezicht van de wereld tweeduizend roebels voor het gebruik van een kamer zal laten betalen.

J. v. K.
is de heerlijkste Cigaret,
welke bestaat.

Hoofdstuk III.

Een onaangenaam incident.

Raffles had goed gezien — het viel zeer moeilijk, in Krakau onderdak te vinden. De hotels waren van onder tot boven bezet, niet alleen door militairen maar ook door handelsreizigers, geldwisselaars en allerlei obscure elementen die hier hun slag poogden te slaan.

Maar ten slotte, na gedurende drie uren de

stad in alle richtingen te hebben doorkruist, in een door twee broodmagere paarden getrokken rijtuig, vonden zij toch, in een der beste hotels, door toevallige omstandigheden een enkele kamer vrij.

Zij troffen het bijzonder, zooals de eigenaar hun met een grijnzend gelaat mededeelde, want

de huurder van de kamer was nog geen half uur geleden plotseling krankzinnig geworden en in een dwangbuis naar het ziekenhuis vervoerd.

De drie mannen haasten zich van deze kostbare kamer bezit te nemen, die zich voordeed als een tamelijk ruim vertrek op de derde verdieping van het hotel en met twee vensters die uitzagen op het groote hoofdplein.

Het uur van het diner was reeds aangebroken en daar de drie mannen zeer hongerig waren besloten zij den maaltijd te nuttigen in de groote eetzaal.

Raffles liet zich een spijslijst brengen en glimlachte.

Een bord soep kostte honderd roebel, een portie lamvleesch twee honderd, aardappelen en groente honderdvijftig roebel, — en voor een flesch wijn vroeg men er vijf honderd!

Henderson, die den maaltijd met Raffles zou gebruiken al had hij er krachtig tegen geprotesteerd, zette groote oogen op en stamelde toen :

— Maar Mylord — wat zult gij dan voor mij wel moeten betalen, want gij weet hoeveel ik altijd eet!

— Maak je maar niet ongerust, James! zeide Raffles glimlachend. Met een paar pond sterling komen wij waarschijnlijk wel een heel eind.

Toen dit korte gesprek plaats vond hadden de drie reizigers zich reeds neergezet aan een kleine, met een vrij smerig tafellaken bedekte tafel.

Het was nog tamelijk vol in de eetzaal en aan de meeste tafeltjes zaten officieren in uniform. Franschen, Engelschen, Italianen, zelfs Portugeezen en Belgen.

De heeren schenen het hier zeer goed te kunnen vinden en op de meeste tafeltjes stonden flesschen wijn.

Sommige officieren lieten zich door hunne oppassers bedienen, die druk in de weer waren met sigaren en sigaretten, koffie en likeur.

Er was een druk geroezemoes van stemmen, nu en dan klonk een luide lach op en men hoorde er wel acht of tien talen door elkaar spreken.

In het geheele vertrek waren slechts twee vrouwen, kostbaar gekleed en zij vormden een zonderling contrast met de vrij morsige omgeving.

Het duurde tamelijk lang voor er een kellner kwam, die er ook al niet zeer zindelijk uitzag en wiens glimmend pak waarschijnlijk betere dagen gekend had.

Hij noteerde de bestelling en Raffles kwam al spoedig tot de ontdekking, dat meer dan de helft

van de spijzen, welke de lijst bevatte, niet te verkrijgen waren.

Hij stelde zich echter een menu samen en de man vertrok.

Men wachtte en men wachtte in een niet zeer toegeeflijke stemming, want de drie mannen waren inderdaad hongerig geworden — zij hadden sinds twaalf uur niets gegeten.

Nadat er bijna een kwartier verlopen was zeide Henderson, die den kellner in de verte meende te ontwaren :

— Ik zal dien slungel met zijn vette, zwarte haren eens aan de ooren gaan trekken, Mylord, misschien zal dat hem tot een weinig spoed aansporen!

— Je kunt hem gaan vragen, James, of hij nog wel weet dat wij hier zijn, maar ik moet je verzoeken, de ooren van den man met rust te laten! A propos — ken je Servisch? vroeg Raffles met een spottend glimlachje.

— Dat niet, Mylord! antwoordde de reus, die reeds was opgestaan. Maar hij zal mijn gebaren wel begrijpen, daar ben ik vast van overtuigd!

En Henderson begon zich een weg te banen door de rijen tafeltjes, in de richting van het buffet, hetwelk men op den achtergrond kon ontwaren.

Maar hij was nog lang niet halfweg, of er gebeurde iets, hetwelk niemand had kunnen voorzien en dat op zichzelf niet veel te beteekenen had, maar dat niettemin de oorzaak zou worden van een zeer ernstig voorval, hetwelk de plannen van Raffles in de war dreigde te sturen.

Een man in de uniform van Italiaansch soldaat, kwam haastig aanloopen met een schotel in de handen, waarop een aantal borden, lepels en vorken en ook eenige spijzen waren gerangschikt.

Naar alle waarschijnlijkheid was ook zijn meester ongeduldig geworden en had hem uitgezonden om den kellner te helpen, die met een enkelen collega de geheele zaal en misschien wel het geheele hotel moest bedienen.

De oppasser — want dat was hij zeker — was wel wat al te haastig en keek niet waar hij liep, zoodat hij op een gegeven oogenblik als het ware de baan kruiste van Henderson en den reus gevoelig op den voet traptte.

Nu was er een ding, hetwelk Henderson in geen geval zonder meer liet voorbijgaan en dat was, dat men hem op zijn eksterooogen traptte.

En in dit geval werd de misdaad nog ver-

zwaard, doordat de Italiaan zich niet alleen niet verontschuldigde, maar in zijn eigen taal een rollenden vloek liet hooren aan het adres van den vreemdeling, die hem in den weg durfde treden.

Henderson antwoordde met eenige dergelijke uitdrukkingen in zijn eigen taal, die aan kracht niets te wenschen overlieten en beet toen den oppasser toe :

— Kun jij niet zien waar je loopt, ezel? Moet jij fatsoenlijke menschen op de voeten trappen? Denk je soms dat de heele zaal van jou is? Ik zou je raden, voortaan wat beter uit te zien!

Maard de oppasser werd driftig en dat was in zijn geval al het onverstandigste wat hij kon doen.

Hij moest het blad met twee handen blijven vasthouden, maar hij stompte Henderson met zijn elleboog in de zijde, teneinde hem aldus te noodzaken plaats te maken op het tamelijk smalle gangpad.

Nu had hij even goed kunnen trachten een lantaarnpaal te verzetten door een soortgelijke beweging, want Henderson stond stevig op de beenen en hij dacht er niet aan zich door dat zwarte kereltje met zijn kwade oogen te laten verdringen.

Dat lag nu eenmaal niet in zijn aard!

Hij gromde dan ook :

— Zacht wat, zacht wat, vriendje! Je bent hier niet in de kazerne, vergeet dat niet!

— Ga uit den weg! schreeuwde de oppasser woedend. Men wacht op mij!

Op dat oogenblik werd men aan een tafeltje omstreeks tien meter verder gewaar dat er iets haperde.

Daar zaten een viertal officieren bijeen, allen in de Italiaansche uniformen en die blijkbaar ongeduldig wachtten op de terugkomst van den oppasser.

Tenslotte stond een van de officieren op en kwam met driftige passen toegelopen.

En reeds in de verte begon hij te roepen :

— Waar blijf je, Pietro? Waarom kom je niet? Wat wil die kerel van je?

— Hij wil mij niet laten passeeren, kapitein! antwoordde de oppasser op klagenden toon. Hij gaat in den weg staan en ik zie geen kans om langs hem heen te komen!

Woedend kwam de officier naderbij en plaatste zich met de handen in de zijde tegenover Henderson, dien hij van het hoofd tot de voeten opnam.

Hij herkende natuurlijk aanstonds den vreemdeling en nog wel een vreemdeling in politiek en hij snauwde hem toe :

— Wilt gij mij eens zeggen wat dat te beteekenen heeft, mijnheer? Waarom belet gij mijn oppasser zijn plicht te doen?

Henderson verstond de vraag wel niet, maar hij begreep de beteekenis en antwoordde beleefd, maar op vasten toon :

— Het is niet mijn schuld, kapitein! Uw oppasser heeft mij op den voet getrapt en daarom richtte ik een vermaning tot hem, om dat niet te herhalen! Maar ik denk er niet aan de zaak op te blazen en wil gaarne uit den weg gaan — tenminste wanneer die kinkel zijn verontschuldigen aanbiedt.

De Italiaansche officier bleek goed Engelsch te verstaan en het tamelijk verstaanbaar te spreken ook, want hij werd vuurrood en schreeuwde :

— Zulk een onbeschaamdheid heb ik nog nooit bijgewoond! Ik zou u aanraden onmiddellijk uit den weg te gaan, mijnheer, en mijn oppasser door te laten, of ik sta niet voor mij zelve in!

De Italiaansche kapitein zag er inderdaad uit, alsof hij ieder oogenblik zou kunnen springen.

Zijn gelaat zag vuurrood en zijn oogen schitterden dreigend onder zijn borstelige wenkbrauwen.

Zijn drie metgezellen keken ongeduldig, nieuwsgierig en spottend toe.

— Pardon, kapitein, zeide Henderson op vasten toon, dat kan zoo niet gaan! Uw oppasser behoort mij verschooning te vragen, dat is zijn plicht!

— Ga uit den weg! brulde de Italiaansche kapitein. Ik zal u leeren ontzag te hebben voor de Italiaansche uniform!

En eensklaps hief hij de hand op en voor Henderson goed en wel wist wat er gebeurde, was die hand op zijn wang neergekomen.

Een oogenblik was de reus verbluft, want hierop had hij zeker het allerminst gerekend, maar toen bedacht hij zich geen oogenblik en hij haalde reeds uit om den officier met gelijke munt te betalen, toen een heldere stem naast hem klonk, die op bevelenden toon zeide :

— Laat dat, Henderson! Het is reeds meer dan genoeg, dunkt mij!

De woede van den reus zakte als bij tooverslag en hij stond bedremmeld Raffles aan te zien, die met bleek gelaat en gefronste wenkbrauwen was komen aanloopen, juist bijtijds om het laatste

gedeelte van het twistgesprek te kunnen hooren en de oorveeg te kunnen zien.

— Mag ik vragen waarom gij mijn chauffeur slaat, mijnheer? zoo wendde hij zich op koelen toon tot den Italiaanschen officier, terwijl hij zich van de Italiaansche taal bediende.

— Zoo, is die man een chauffeur, bromde de kapitein. Als ik dat vooruit geweten had, zou ik mij misschien nog wel eens bedacht hebben! En misschien ook wel niet — want het is te dwaas, dat een Italiaansche oppasser plaats zou maken voor een Engelschen chauffeur.

— Dat kan van de omstandigheden afhangen! zeide Raffles koeltjes. Ik meen te hebben gehoord dat mijn chauffeur er zich over beklagt, min of meer onder den voet te zijn geloopen — en gij zult het mij ten goede houden, maar ik vind het een vreemde wijze om iets dergelijks goed te maken door hem dan ten overvloede ook nog om de ooren te slaan!

— Ik heb hem om de ooren geslagen en ik zal het weer doen als ik dat verkies en wanneer hij zich ombeschaamd gedraagt! brulde de Italiaansche officier, die blijkbaar al een weinig te veel gedronken had, en wiens woede ieder oogeblik scheen toe te nemen.

— Gij zoudt het geen tweeden keer kunnen doen mijnheer — want ik zou het u weten te beletten! zeide Raffles hooghartig.

— Wat, gij zoudt partij trekken voor uw chauffeur? riep de Italiaan spottend uit.

— Zooals gij het doet voor uw oppasser, kapitein!

— Dat is niet met elkander te vergelijken, mijnheer! ging de Italiaan woedend voort. Gij zijt vreemdelingen, gij hebt hier niets te maken — ik zou zelfs in mijn recht zijn als ik dien onbeschaamden kerel dadelijk liet arresteeren!

— Ik vraag verschooning kapitein — maar daardoor zoudt gij integendeel uw bevoegdheid ver te buiten gaan! hernam Raffles, die zijn kalmté nog geen oogeblik verloren had. Onze passen zijn volkomen in orde, en ik zou wel eens willen zien dat gij het zoudt durven wagen een Britsch onderdaan om zulk een reden te arresteeren! Gij denkt toch zeker niet, dat uw oppasser onschendbaar is?

— Weet gij wel mijnheer, dat gij een toon tegen mij aanslaat, die mij volstrekt niet bevalt? barstte de Italiaan uit, terwijl hij zich met de vuisten in de zijde voor Raffles plantte. Ik weet eigenlijk niet wat mij weerhoudt, u op dezelfde

wijze te trakteren als uw chauffeur! Als ik u dan niet kan arresteeren — dan zal ik tenminste de voldoening hebben u te oorvijgen! Gij zijt een onbeschaamde bemoeial, en ik zal u toonen wat het zeggen wil, een Italiaanschen officier lastig te vallen.

En reeds hief de Italiaan de hand op, maar het volgende oogeblik was zijn pols als in een ijzeren bankschroef gekneld.

Raffles had dien pols gegrepen, en hield hem omvat, terwijl de Italiaan zich vruchteloos trachtte los te rukken.

Hij was nog bleeker geworden en zijn grijze oogen hadden een harde uitdrukking, toen hij op zachten maar veelbeteekenenden toon zeide:

— Ik zou u nimmer toestaan kapitein, mij in het publiek zelfs met een vinger aan te raken, maar ik beschouw de oorvijs natuurlijk desondanks als ontvangen! Gij zult als soldaat wel weten wat dat zeggen wil.

De drie makkers van den kapitein waren reeds even te voren opgesprongen en hadden het laatste tooneeltje bijgewoond.

Een hunner schudde daarbij het hoofd, en scheen daarmede zijn afkeuring te kennen willen geven van het optreden van zijn collega, maar de beide anderen wierpen Raffles dreigende blikken toe.

Raffles had den pols van den kapitein losgelaten, die nu tusschen de tanden siste:

— Het is goed mijnheer! Ik zal met u afrekenen! Maar wacht een oogeblikje — zijt gij van een stand, die het mij mogelijk maakt, met u den degen te kruisen?

— Ik ben graaf Palmhurst uit Londen! antwoordde Raffles kalm. Hier is mijn kaartje.

De grafelijke titel scheen den officier wel een weinig te ontvuchteren, maar hij begreep dat hij te ver was gegaan, om nu nog te kunnen terugtreden.

Hij nam een kaartje uit zijn zakportefeuille, stak het Raffles toe, en deze las vluchtig den naam van zijn tegenstander: Viscomto Paolo Di Morena.

Raffles wierp den kapitein een koelen blik toe en zeide toen:

— Ik ben ieder oogeblik van den dag en ook vanavond tot uw dienst. Ik logeer met mijn chauffeur en mijn secretaris in dit hotel. Zij zullen mij tot getuigen dienen, — daar ik hier geen andere vrienden heb — ik zal de urwe hedenavond verwachten!

Dit geheele voorval had zich zoo snel afgespeeld, dat Charly Brand, die pas later was opgestaan om te zien wat er gaande was, nog niet goed begrepen had, wat er eigenlijk was geschied, toen Raffles en Morena reeds hun kaartjes hadden gewisseld.

— Wat moet dat nu in 's hemels naam beteekenen? vroeg Charly op zachten toon, toen hij met Raffles naar het tafeltje terugkeerde, waar zij zooeven gezeten hadden en waar de kellner juist bezig was, het bestelde neer te zetten.

— Het heeft volstrekt niets om het lijf, Charly — een tweegevecht, dat is alles! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Maar hoe is dat mogelijk, in zulk een korten tijd? riep Charly verschrikt uit.

— Het is weer mijn schuld, mijnheer Brand! liet de berouwvolle stem van Henderson zich hooren, die de twee vrienden met gebogen hoofd gevolgd was. Ik heb mij weer door mijn drift laten medesleepen, omdat die ezel van een Italiaan, mij op de voeten trapte! Ik zou mij zelf wel kunnen ranselen, want ik...

— Beschuldig je zelf niet al te zeer, James! viel Raffles hem met een flauwen glimlach in de rede. Het heeft werkelijk niet zooveel om het lijf! En je hadt gelijk, niet te willen verdragen dat die onhandige vlegel je voorbij wilde dringen, zonder zelfs zijn verontschuldigingen aan te bieden!

— Maar Mylord, er kan toch geen sprake zijn van een tweegevecht! barstte Henderson met trillende stem uit. Het is toch een krankzinnig denkbeeld, dat gij uw leven in gevaar zoudt s ellen omdat ik mijn drift niet heb kunnen beheerschen!

— Zoo denk ik er ook over, Edward! zeide Charly zachtjes. Niets belet ons, morgenochtend zoo spoedig mogelijk weer te vertrekken en hier die opgewonden snoeshanen aan hun lot over te laten! Het sop is immers de kool niet waard?

— En zoo spreek jij, Charly? vroeg Raffles, terwijl hij Charly Brand verwijtend aankeek.

Vergeet je dan de gevolgen? Zou het niet spoedig genoeg ruchtbaar worden, dat een graaf Palmhurst lafhartig op den loop was gegaan voor een Italiaanschen kapitein, na hem eerst te hebben uitgedaagd?

— Een graaf Palmhurst bestaat immers niet! wierp Charly hem tegen.

— Pardon — een graaf Palmhurst bestaat wel degelijk, zoo vaak ik die rol vervul! En ik zou dat natuurlijk nimmer meer kunnen doen, wanneer ik mij aan een eerlooze daad had schuldig gemaakt! hernam Raffles. Je zult er je in moeten schikken, Charly — wij zijn in het schuitje en wij moeten meevaren! Je behoeft je overigens geen oogenblik ongerust te maken — het kan je bekend zijn, dat ik vrij goed den degen hanteer! Ik ben ook volstrekt niet voornemens dien driftigen schreeuwer aan het staal te rijgen! Zoo bloeddorstig ben ik in het geheel niet uitgevallen! Ik zal hem een kleinen prik — laten wij zeggen in den rechterbovenarm, geven — en hij mag dat dan beschouwen als een straf voor zijn driest en volkomen ongerechtvaardigd optreden!

— Als het daar maar mee afloopt! zeide Charly zuchtend. Je weet heel goed, dat de burgers hier op het oogenblik zoo goed als niets hebben in te brengen — en vreemdelingen natuurlijk pas recht niet! Men kan je hier het leven heel zuur maken, want de bezettingstroepen zijn hier op het oogenblik de baas!

— Onder die troepen zijn ook Engelschen, Charly, vergeet dat niet! En als het moet, zal ik niet schromen mij tot de Engelsche autoriteiten te wenden en hun bescherming in te roepen! En ik zou wel eens willen zien, dat de heeren Italianen mij een haar op het hoofd durven krenken, wanneer ik mijn landgenooten om bescherming heb verzocht!

— Je blijft dus bij je plan?

— Ja, Charly — onherroepelijk! Ik zal duelleeren met dien onbeschaamden kwast — maar ik beloof je dat het een operette-duel zal zijn!

Hoofdstuk IV.

Het tweegevecht en zijn gevolgen.

Nog dienzelfden avond kwamen de getuigen van burggraaf Di Morena, Raffles in diens kamer bezoeken.

Zij waren koel beleefd, maar volkomen vorme-

lijk en in enkele oogenblikken waren de formaliteiten afgeloopen.

Het duel zou den volgenden morgen plaats hebben op een open plek in een bosch, op een

half uur gaans van de stad verwijderd.

Als wapen had Di Morena, die zich als de uitgedaagde partij beschouwde, den degen gekozen.

De plek werd nauwkeurig aangeduid en daarop verlieten de getuigen van den Italiaan met een zwijgende buiging het vertrek weder.

Charly had nogmaals gepoogd, Raffles te overtuigen dat hij een dwaasheid beging, maar deze had slechts met een schouderophalen geantwoord en ten slotte verklaard dat hij er niet aan dacht, voor den Italiaanschen kapitein uit den weg te gaan, die de hand tegen hem had durven opheffen.

En daar Charly zich zelf wel moest bekennen, dat hij hoogstwaarschijnlijk niet anders zou hebben gehandeld, zoo was de zaak uitgemaakt — om half zeven in den morgen, een oogenblik na het aanbreken van den dag, zouden de Italiaan en de Brit elkander met den degen in de vuist tegemoet treden.

Raffles had des avonds goed gedineerd en met den grootsten smaak gesoupeerd en hij bleek zich volkomen kalm en gerust te gevoelen.

Er werd met geen enkel woord van het aanstaande tweegevecht gerept en Raffles scheen er ook inderdaad in het geheel niet aan te denken, maar praatte veel meer over de onderneming van Winterfeld, die hem heel wat meer belang scheen in te boezemen.

De twee vrienden begaven zich vroeg ter ruste — en van alle drie de Engelschen was Raffles het al weder die alleen een volmaakt ongestoorde en verkwikkende nachtrust had gehad.

Charly had zeer lang wakker gelegen en wat Henderson betreft — de arme kerel, door berouw gekweld, had slechts zeer weinig geslapen en een oogenblik had hij er zelfs ernstig over gedacht, den Italiaanschen kapitein zoo duchtig te gaan toetakelen, dat hij zeker in de eerste maanden geen lucifer, laat staan een degen zou kunnen optillen.

Gelukkig had Charly, wien hij dit voornemen mededeelde, hem nog intijds van dit onzalige plan kunnen terughouden, hetwelk de zaken slechts erger zou hebben gemaakt.

Het was nog donker toen de drie mannen opstonden.

Raffles was in een zeer rooskleurig humeur en hij genoot ten volle van het voedzame ontbijt, hetwelk voor de drie mannen gereed stond in de holle en ongezellige eetzaal en dat bestond

uit thee, brood, een soort gebak, eieren en pap, die wel eenigszins geleek op de geliefkoosde ontbijt-havermout der Engelschen — maar heel wat smakelijker was.

Hij voerde het woord bijna geheel alleen, want Charly en Henderson hadden weinig lust tot praten, al waren zij beiden ten volle overtuigd van Raffles' meesterschap op den degen.

Want niemand kon immers zeggen welk een schitterend duellant de Italiaansche kapitein zou blijken te zijn.

Zij hadden bijtijds voor een rijtuig gezorgd, met twee paarden bespannen en om zes uur stapten zij in, toen de hemel zich in het Oosten reeds begon te kleuren en na een rit van een half uur, bereikten zij den zoom van een prachtig bosch ten Westen van de stad en het duurde nog slechts eenige minuten alvorens zij de plek hadden bereikt, waar de ontmoeting zou plaats vinden.

De drie mannen stapten uit en het rijtuig wachtte.

Het was bitter koud en zij liepen snel heen en weder, met de handen in de zakken, ten einde zich op deze wijze wat te verwarmen.

Zij bleken de eersten te zijn en zij behoefden niet lang te wachten, want er waren nog geen vijf minuten verstreken, of in de verte klonk het doffe geluid van paardenhoeven op den harden grond van den boschweg en even later werd er tusschen de boomen een rijtuig zichtbaar, dat stilhield en waaruit vier heeren stapten, Di Morena, zijn beide getuigen en een geneesheer.

Een der getuigen droeg een langwerpige, in groen laken gewikkeld pak onder den arm en de geneesheer had een klein mahoniehouten instrumentenkistje bij zich.

Terwijl de tegenstanders elkander uit de verte koel groetten, gingen de getuigen langzaam op elkander toe, die elkander eveneens zwijgend begroetten, waarna een der Italianen het groene pak loswikkelde en er twee volkomen gelijke duelleer degens uitnam.

Zij lieten Charly zich overtuigen dat de degens juist even lang waren en vervolgens hield de Italiaansche secondant de beide rapieren kruislings over elkander, ze bij den kling vasthoudend en bood Raffles een der degens aan.

Deze, die zich intusschen reeds van zijn pels en van jas en vest ontdaan had, nam den degen uit de hand van den Italiaan aan en begaf zich naar de hem aangewezen plek.

Charly merkte op dat hij volkomen kalm was en zich niet rustiger had kunnen gevoelen, wanneer hij zich in een schermzaal had bevonden.

Inderdaad — Henderson was veel bleeker dan Raffles.

De dokter opende zijn verbandkistje, twee secondanten, een Engelschman en een Italiaan namen te weerszijden van de strijdenden plaats, de Italiaan kruiste de degenen der beide tegenstanders en toen klonk het korte bevel:

— Avanti!

Met een eigenaardig ruischend geluid streken de beide klingens over elkander en de strijd had een aanvang genomen.

Reeds was de zon boven de kim verrezen en haar stralen troffen schuin de beide duellanten.

Er waren nog geen tien minuten verloop, of Charly haalde ruimer adem.

Di Morena was een goed schermer — en dat was alles.

Raffles echter was een meester op het wapen en het zou hem niet de minste moeite kosten, den Italiaan eenvoudig overhoop te steken.

De kapitein, die in uniform was, zag zijn minderheid zelf spoedig genoeg in — en dat droeg er niet toe bij, zijn hand zekerder te maken.

Hij trachtte zich zoo te draaien, dat Raffles de stralen van de zon juist in de oogen kreeg, maar ook deze truc baatte hem weinig.

Een paar malen deed de Italiaan een snellen en vinnigen uitval, in de hoop, zijn tegenstander bij verrassing te treffen, maar ook dit kon weinig baten tegenover een tegenstander van de kracht van John Raffles.

De Gentleman-Inbreker hanteerde zijn degen met onnavolgbare gratie en op zijn gelaat lag een glimlach, alsof hij zich zeer vermaakte met deze opwindende en gezonde sport...

De beide mannen stonden nog geen vijf minuten tegenover elkaar, of Raffles, wien het spelletje blijkbaar begon te vervelen, maakte er een einde aan.

Met een bliksemsnelle beweging sloeg hij den degen van den kapitein uit de richting en een ondeelbaar oogenblik later trof hij hem juist op de plek, welke hij zich had voorgesteld — in den rechter bovenarm, even boven den elleboog.

De Italiaan liet met een kreet van pijn zijn degen vallen en in een ommezien was zijn witte hemdsmouw rood gekleurd.

Onmiddellijk lieten de getuigen het gevecht staken en de dokter kwam toesnellen om den gewonde te verbinden.

Charly slaakte een zucht van opluchting en het scheelde weinig of Henderson, bevrijd van de ondragelijke spanning, was in tranen uitgebarsten.

Raffles stroopte kalm zijn mouwen weder af, knoopte zijn manchetten dicht, trok jas en vest aan en liet zich door Henderson in zijn pels helpen, zonder zijn blik een enkelen maal naar zijn tegenstander te richten.

Hij bleef nog een oogenblik wachten, daar het niet onmogelijk was, dat de getuigen hem namens Di Morena de verzoenende hand kwamen bieden, maar toen dit niet het geval bleek te zijn, wendde hij zich af, groette de Italianen door even den hoed af te nemen en richtte zich met zijn beide metgezellen naar het nog altijd wachtende rijtuig.

Alvorens in te stappen dacht hij eenige oogenblikken na en zeide toen:

— Mij dunkt dat wij thans niets beters kunnen doen, dan maar dadelijk weder naar Berlijn terug te gaan. Ik verlaat Krakau zonder leedwezen, al wil ik wel erkennen, dat ik er een niet geheel onbelangwekkend avontuur heb beleefd! Nu eenige woorden tot jou, vriend Henderson! Ik hoop dat dit voorval je een les moge zijn, dat het in vele gevallen beter is, zich niet door zijn drift te laten meeslepen! Neen, zeg maar niets, mijn vriend! Je zult het mij beloven, je zult het mij onder tranen bezweren, dat je je zult beteren en voortaan je tong in bedwang zult houden — je tong en je vuisten! En als men je over een week opnieuw op je eksterooogen trapt — dan zal je al je goede voornemens vergeten zijn en juist hetzelfde doen wat je gisteravond deedt. Het is nu eenmaal je aard — en ik ben eigenlijk wel dwaas, dat ik er nog over spreek! Laten wij maar instappen — het is te koud om hier te blijven staan.

— Rijden wij dadelijk naar het vliegveld terug? vroeg Charly Brand.

— Wij zullen nog eerst het hotel moeten aandoen Charly, want daar hebben wij nog bagage staan, die ik liever niet wil achterlaten! Bovendien moeten wij er nog betalen!

De koetsier kreeg dus last naar het hotel terug te keeren.

Maar zij waren daar nauwelijks, of er trad een Fransch officier de gelagkamer binnen, die even rondkeek, de drie Engelschen in het oog kreeg en op hen toeging.

Hij salueerde op hoffelijke wijze, en vroeg toen:

— Mag ik weten wie graaf Palmhurst is?

— Die ben ik, kolonel! antwoordde Raffles onmiddellijk.

— Het doet mij leed graaf, maar dan zal ik verplicht zijn, u te verzoeken, mij te willen volgen! zeide de Fransche kolonel.

— U te volgen kolonel? Om welke reden als ik vragen mag?

— Gij hebt heden geduëlleerd, naar ik heb vernomen, en ik heb last gekregen, daar ten strengste tegen op te treden! De bezettingstroepen van Krakau staan onder mijn bevel, en ik ben verantwoordelijk voor de naleving van deze order!

— Ik vraag u verschooning kolonel — maar ik zou u willen vragen, of die order zich ook uitstrekt tot vreemdelingen?

— Neen, alleen tot de troepen! Ik zal u echter als getuige noodig hebben — het doet mij werkelijk leed, want ik ben Franschman — ik weet, dat er gevallen bestaan, waarin een tweegevecht voor een man van eer schier onvermijdelijk wordt — en ik heb mij laten mededeelen wat er gisteravond in dit hotel is voorgevallen. Ik geloof niet dat gij anders kondet handelen graaf — maar ik ben wel verplicht de mij gegeven instructies op te volgen!

— Kunnen deze formaliteiten lang duren? vroeg Raffles.

— Hoogstens eenige uren graaf! Gij zult dan vrij zijn om te gaan waarheen gij wilt — maar die Italiaansche kapitein komt er minder gemakkelijk af — ik moet een voorbeeld stellen, en ik zal hem straffen, reken daar op!

— Ik heb den Italiaanschen kapitein tot mijn leedwezen verwond kolonel — moge deze omstandigheid voor u aanleiding zijn, de straf zoo gering mogelijk te maken! zeide Raffles glimlachend. En thans ben ik geheel en al tot uw dienst!

Hij wendde zich tot Charly die ongerust had toegeluisterd, en zeide:

— Het heeft niets te beteekenen — over eenige uren ben ik weder terug, en dan vertrekken wij. Blijf hier op mij wachten — en houd in 's hemelsnaam Henderson in het oog, want ik geloof, dat de Galicische lucht een slechten invloed op hem heeft! Ik ben er niet op gesteld hier nog

meer dingen te beleven, die oorspronkelijk niet op mijn programma stonden.

Hij knikte Henderson, die er bedremmeld bij stond, toe, drukte Charly de hand, en volgde toen den kolonel, die een hoffelijk en geestig man bleek te zijn, en zich nog enkele malen tegenover den gewaanden Engelschen graaf verontschuldigde wegens de overlast die hij hem moest aandoen.

Hij geleidde Raffles naar een huis op het marktplein, hetwelk als bureau voor den Stedelijken Commandant was ingericht.

En hier moest Raffles geruimen tijd wachten, want het duurde tamelijk lang voor Di Morena verscheen, den rechterarm in een verband, bleek en met op elkander geknepen lippen.

Het was voor Raffles een onaangename zaak te moeten uiteenzetten, wat de aanleiding was geweest tot het tweegevecht, en hij kweet zich van die taak met enkele woorden, waarbij hij den thans verslagen tegenstander zooveel mogelijk spaarde.

De Fransche kolonel, die een soort krijgsraad presideerde, nam de verklaring van Raffles in ontvangst, stelde Di Morena eenige vragen, als ook aan diens getuigen, die ook gestraft zouden worden, en velde daarop het vonnis: Een maand strenge kamerarrest voor den kapitein, en een week arrest voor ieder der beide getuigen.

En daarop kon Raffles heengaan, zich verbaasd afvragende of men dit in Krakau inderdaad als een strenge straf beschouwde.

Hij begaf zich aanstonds weder naar het hotel, waar Charly en Henderson hem met eenig ongeduld en niet zonder ongerustheid verwachtten.

Het was bijna elf uur en men had eenige kostbare uren verloren met dezen dwazen twist die wel eens tragisch had kunnen eindigen wanneer Raffles minder goed den duëlleerdegen had gehanteerd.

— Wij zullen nu maar aanstonds vertrekken mijne vrienden, zeide Raffles, nadat hij in korte woorden had medegedeeld welke straf aan de Italiaansche officieren was opgelegd, wij hebben hier thans niets meer uit te richten, maar te Berlijn daarentegen wacht ons veel werk — waarvan ik den aard zeker niet nader behoef aan te duiden.

Hoofdstuk V.

Nogmaals een kink in den kabel.

Na hun rekening te hebben vereffend begaven de drie mannen zich aanstonds, na een huurrijtuig te hebben laten voorkomen, naar het militaire vliegveld waar zij de vliegmaschine hadden achtergelaten.

Maar zij waren nauwelijks in het rijtuig gestapt of zij bemerkten een eigenaardige, ongewone drukte in de straten.

Het volk scheen aan een groote opgewondenheid ten prooi te zijn en een paar maal passeerde hun in den stormpas een afdeeling geheel uitgeruste Engelsche en Fransche soldaten.

Dicht bij de grens van de stad kon het rijtuig zelfs op een gegeven oogenblik niet verder gaan, want een colonne Fransche soldaten, met mitrailleurs en loopgraafmortieren, trok dwars over den weg en het duurde bijna een kwartier alvorens de geheele afdeeling, ter sterkte van 2 bataillons voorbij was getrokken.

— Wat kan dat te beteekenen hebben? vroeg Charly nieuwsgierig en ook wel een weinig ongerust. Zou er een troepenrevue worden gehouden?

— Vermoedelijk zou een troepenrevue het volk niet zoo opwinden! meende Raffles schouderophalend. Ik geloof dat er iets anders gaande is! En denklijk ook wel iets ernstigers.

Als om de woorden van Raffles te bevestigen klonken er op dat oogenblik in de verte ratelende schoten — waarschijnlijk afkomstig van mitrailleurs.

De koetsier had zich op zijn zetel omgewend en scheen door de voorruit heen Raffles vragend aan te zien.

Deze liet het portierraampje zakken, stak zijn hoofd naar buiten en vroeg in het Duitsch, in de hoop dat de man hem zou verstaan:

— Wat is er te doen? Wat beteekent dat schieten, koetsier?

De man bleek het Duitsch slechts zeer gebrekkig te kennen, maar toch wel voldoende om de vraag te begrijpen en er antwoord op te kunnen geven.

— Ik geloof dat er ergens oproer is. Pane! antwoordde hij. Ik heb zooveen hooren schreeuwen dat de Hongaren voor de zooveelste maal

weer eens met de Tsjechen aan het bakkeleien zijn — en nu komen de troepen van de Geallieerden tusschenbeide.

Dat was zeker bedenkelijk nieuws en wat de koetsier zeide moest voor de drie reizigers een aansporing zijn, zoo spoedig mogelijk den terugtocht te aanvaarden.

De grond werd hun werkelijk wat te warm onder de voeten in dit land, waar zooveel bittere vijandschap heerschte en waar twee, soms zelfs drie nationaliteiten ieder oogenblik gereed stonden elkander naar de keel te vliegen.

En de oorzaak was nog steeds dezelfde — het betrof de verdeling van het land!

De meesten schenen den uitslag van de Volksstemming niet rustig te kunnen afwachten en er werd juist zooals dit in het Plebiscietgebied van Polen geschiedde, van alle kanten druk geintriageerd, ten einde te trachten op deze Volksstemming invloed uit te oefenen.

— Rijdt maar zoo snel je kunt voort, koetsier! beval Raffles op korten toon.

En hij trok zijn hoofd weer terug en sloot het portierraampje.

Binnen tien minuten was de grens van de stad bereikt, maar intusschen was het schieten hoe langer hoe duidelijker hoorbaar geworden.

Het had er veel van alsof daarginds een geregelde veldslag werd geleverd.

— Het lijkt wel of het schieten van den kant van de kazerne en het vliegveld komt! zeide Charly ongerust.

Raffles antwoordde niet, maar zijn gelaat stond ernstig.

Men zag hoe langer hoe meer soldaten die blijkbaar in groote haast zich naar een bepaalde plek begaven en eenmaal werd het rijtuig voorbijgereden door een escadron van de Engelsche cavalerie.

En nauwelijks was het rijtuig de grens van de stad genaderd of de koetsier hield met een ruk het paard in en het rijtuig stopte.

Op eenigen afstand stond een Fransche luitenant die met een bevelend gebaar de hand had opgeheven.

Weer stak Raffles zijn hoofd buiten het portier en vroeg den luitenant:

— Neem mij niet kwalijk, luitenant, maar zoudt ge mij willen zeggen, waarom wij niet mogen verder rijden?

— Ik kan u daarvoor geen verlot geven, mijnheer, en dat om uw eigen bestwil, antwoordde de officier op hoffelijken maar beslist toon. Wanneer uw rijtuig nog vijf minuten verder gaat, zou het als een zeef met kogels doorboord worden.

— Mag ik u vragen wat er eigenlijk gaande is?

De Fransche officier haalde glimlachend de schouders op en antwoordde toen:

— Men kan wel zien dat gij vreemd zijt in deze streek, mijnheer. Het is weer een van de gebruikelijke oproeren — thans echter een weinig ernstiger dan anders! Een groote afdeeling Hongaarsche soldaten die, de hemel mag weten hoe, de kazerne zijn weten binnen te dringen, heeft daar onze troepen verjaagd, zich van de wapens meester gemaakt en weigert nu beslist het gebouw te verlaten!

— En welke reden voeren zij daarbij aan?

— De gebruikelijke reden, mijnheer! Zij verzekeren dat ze hier thuis hooren, dat de Tsjechen hier niets te zeggen hebben en dat nooit zullen doen, dat zij zich niet door de Entente willen laten ringelooeren en dat ze hun huid duur zullen verkoopen! Van een volksstemming willen zij volstrekt niets weten — misschien wel uit een voorgevoel dat een zeer groot gedeelte van de inwoners voor aansluiting met Tsjecho-Slowakije zal stemmen.

— En mag men weten welke tegenmaatregelen gij genomen hebt?

— Wel, wij hebben een groot gedeelte van het intergeallieerde garnizoen geconsigneerd en wij zullen de muitelingen wel mores leeren! Er zijn echter thans reeds dooden te betreuren, want de overval van de Hongaren was voortreffelijk voorbereid en geschiedde zoo onverwachts dat zij niet alleen de kazerne, maar ook een zeer groot gedeelte van de loodsen op het vliegveld bezetten!

— De loodsen van het vliegveld? herhaalde Raffles ontsteld. Dat is — dat is voor mij hoogst onaangenaam, mijnheer! Het is zeer wel mogelijk dat zich in een van die loodsen mijn vliegma- chine bevindt, die mij en mijne reisgenooten heeft hier gebracht.

De officier haalde opnieuw de schouders op

en zeide met een gebaar van machteloosheid:

— Als dat zoo is, dan spijt het mij inderdaad zeer — maar voor het oogenblik zult gij weinig anders kunnen doen dan wachten! Ik hoop dat wij de muitelingen nog vandaag de baas zullen zijn!

— Gij hoopt het — maar gij weet het niet zeker?

— Zij zijn zeer talrijk, zij beschikken over mitrailleurs en zelfs over een paar stukken veldgeschut en zij hebben zich snel ingegraven in een gedeelte van het vliegveld! Het kan dus misschien wel wat langer duren dan vandaag! Natuurlijk weten zij zeer goed dat dit alles pure nonsens is, daar ze per slot van rekening toch aan het kortste eind moeten trekken, al zouden we hen desnoods moeten uithongeren — maar de lieden zijn hier nu eenmaal zoo naar het schijnt en wij moeten er ons in schikken! Ik kan u echter in vertrouwen wel zeggen, dat wij vertegenwoordigers van de Entente, naar mijne meening heel wat verstandiger zouden doen als wij deze eeuwig vechtende en twistende menschen maar eenvoudig aan hun lot overlieten en terugkeerden!

— Wat gij daar zegt, klinkt niet heel bemoe- digend, hernam Raffles, die met schrik vervuld was voor het lot van zijn kostbare vliegma- chine en ook dacht aan de groote bezwaren welke hem te wachten zouden staan als hij genoodzaakt was de reis naar Berlijn met een trein te onder- nemen, want de treinenloop in dit land liet tot dusverre ongeveer alles te wenschen over.

Hij dacht even na en vroeg toen:

— Veroorlooft gij ons, uit te stappen en te voet verder te gaan, luitenant?

— Ook dat mag ik u tot mijn spijt niet toe- staan! antwoordde de officier. Geloof mij, als ik u zeg, dat gij u aan groote gevaren zult bloot- stellen. Wij zijn hier thans beschut door een paar rijen huizen, maar dat is niet meer het ge- val wanneer gij verder gaat! De muitelingen bestrijken met hun mitrailleurs, welke zij voor de vensters der kazerne en achter die van de ijzeren vliegtuigloodsen hebben opgesteld, het geheele vliegveld en ook een gedeelte van de stad.

— Dan blijft ons niets anders over dan ons in het onvermijdelijke te schikken! hernam Raffles. Wij zullen echter het rijtuig maar terugsturen dat ons thans van geen nut meer is! Ik zou het echter ten eerste op prijs stellen, luitenant, wan-

neer gij mij zoudt willen toestaan mij op de een of andere wijze te vergewissen van het lot van mijn vliegmaschine! Gij moet begrijpen dat mij daaraan zeer veel gelegen is!

— Dat zie ik zeer goed in, en wanneer ik daartoe eenigszins bij machte ben, zal ik u in staat stellen een blik te slaan op het slagveld, als men het zoo noemen mag.

Raffles, Charly en Henderson waren reeds uitgestapt en de eerste zond den koetsier met een goede fooi weg.

De man scheen maar al te verheugd te zijn, dat hij deze gevaarlijke plek kon verlaten, waar het scherp geratel van mitrailleurs duidelijk hoorbaar was en reed zoo vlug hij kon weg.

De Fransche luitenant had intusschen eenige woorden op een stukje papier geschreven hetwelk hij van een blocnote afscheurde en stelde dat aan Raffles ter hand, met de woorden:

— Ziedaar, mijnheer! Ik zal u een van mijn manschappen medegeven, die u naar den Franschen majoor zal geleiden, aan wien de taak is opgedragen, de muitelingen van deze zijde te bestoken, dus van de stadzijde. Ik vraag hem in dit briefje of hij u wil helpen en u verlof geven het vliegveld zoo dicht mogelijk te naderen. Misschien kunt gij dan wel met behulp van een goeden kijker ontdekken, of de loods waar gij uw vliegmaschine geborgen hebt, al of niet in het bezit der opstandelingen is.

Raffles bedankte den vriendelijken luitenant met eenige hoffelijke woorden, en daarop volgden de drie mannen den Franschen soldaat, die door den luitenant was geroepen en die hen naar majoor Chanpré zou voeren.

Zij doorliepen nog eenige straten, en gedurende al dien tijd hield de soldaat niet op, met luider stem te mopperen tegen het lot dat hem naar deze „negerij” had gevoerd en hij doorspekte zijn klacht met een groot aantal kernachtige vloeken, die duidelijk verrieden dat zijn wieg in de wijk van La Vilette te Parijs had gestaan.

Het schieten werd intusschen voortdurend duidelijker, en de soldaat verklaarde dat men zich evengoed een kogel door het hoofd kon schieten dan zich thans te wagen aan de andere zijde van de huizen, welke zij aan de voorzijde passeerden.

De bewoners aan de achterzijde zouden het daar zeker zeer warm hebben, zoo verklaarde de man grijnzend, want de kogels zouden daar

zeker zoo dicht in hun kamer neervallen als regendruppels bij een stortbui.

Dit nu kon eenigszins overdreven heeten, maar de waarheid was, dat de toestand van de bewoners der huizen, die over het open veld uitzagen, verre van benijdenswaardig was, want de Hongaren bleken in het wilde weg te vuren, waarschijnlijk om te beletten dat er op het vliegveld geschut in stelling zou worden gebracht, in welk geval zij de kazerne wel spoedig zouden moeten ontruimen.

Ten slotte hield de soldaat stil voor een hoog huis, voor welks deur een andere soldaat op post stond, wisselde eenige woorden met dezen man, waarbij hij op de vreemdelingen wees, en gaf hem toen het briefje met de woorden:

— Je zorgt er dus voor, dat je deze heeren zoo spoedig mogelijk bij den majoor brengt!

Hij wendde zich om, om heen te gaan, maar Raffles vond nog den tijd hem tersluiks een halven souverain in de hand te drukken — een gift, welke den braven Franschman zoowel met groote vreugde als intense verbazing vervulde, want een goudstuk had hij zeker sinds het noodlottige jaar 1914 niet aanschouwd.

De soldaat die aan de deur had gestaan wenkte de drie reizigers, hem te volgen en bracht hen langs eenige trappen tot naar de zolderverdieping van het huis, dat wemelde van militairen en blijkbaar tot hoofdkwartier was ingericht, vanwaar de verschillende orders naar de troepenafdeelingen werden gezonden.

Zij vonden majoor Chanpré in een zoldervertrek in gezelschap van een vijftal andere officieren.

Het vertrek was bijna volslagen duister, want voor het venster waren zware luiken aangebracht, waarin slechts een klein gat was geboord, ten einde daardoor te kunnen zien wat er ginds op het vliegveld voorviel.

Een kleine petroleumlamp moest voor de verlichting van het vertrek zorg dragen. Ofschoon de opstand nauwelijks eenige uren geleden was uitgebarsten, hadden bekwame soldaten van den telegraafdienst reeds kans gezien, een telefoon in het vertrek te installeren en toen Raffles en zijn beide metgezellen binnentraden, stond majoor Chanpré, een zwaar gebouwd man met een rood gelaat, dat er thans onheilspellend uitzag, juist met het toestel in de hand, voor een kleine, withouten tafel, waarop een plattegrond van de stad Krakau was uitgespreid.

Het duurde bijna een kwartier voor hij het toestel weder neerlegde, den soldaat het briefje afnam, het vluchtig doorlas en zich toen tot Raffles wendde met de eenigszins ongeduldige vraag:

— En wat wenscht gij thans eigenlijk, mijne heeren?

— Niets anders dan even door een van die openingen te mogen zien! antwoordde Raffles. Daarginds op het vliegveld staan eenige hangars en in een daarvan is mijn vliegmachine opgeborgen, een kostbaar toestel, dat voor mij van groote waarde is. Het is mogelijk, dat men die hangars van hieruit kan zien met behulp van een kijker en misschien kan ik mij vergewissen of de opstandelingen zich reeds meester hebben gemaakt van die loods.

— Als het anders niets is, mijnheer — ga dan uw gang! Ik zal u daarna echter onmogelijk hier kunnen houden, want de plek is tamelijk gevaarlijk en de kans bestaat, dat die krankzinnigen in de kazerne ontdekken, dat hier het hoofdkwartier is gevestigd en hun vuur op die luiken concentreren. Ik hoop natuurlijk dat zij daarmee zullen wachten, totdat gij naar buiten gekeken hebt!

— Dat hoop ik met u, majoor! zeide Raffles ironisch.

Hij verzocht aan een der officieren zijn prisma-kijker te leen, trad naar een der luiken, waar een adjudant voor hem plaats maakte, bracht den kijker voor het oog en tuurde aandachtig naar buiten. Hij kon van dit hooge huis, dat aan de uiterste grens van de stad was gelegen, het vliegveld zoo goed als in zijn geheel overzien.

Het begon op een honderdtal meter voorbij de kazerne en deze bleek schuin tegenover het huis te liggen, op een afstand van ongeveer tachtig meter. Men kon zeer duidelijk lieden achter de smalle vensters heen en weer zien loopen, beladen met kisten ammunitie voor de mitrailleurs.

Langs een der smalle zijden van het rechthoekige vliegveld hadden de muitelingen een loopgraaf aangelegd en zij bleken niet ontbloot te zijn van strategische kennis, want van elk punt van deze loopgraaf kon men den straatweg bestrijken die van Krakau in noordelijke richting liep en waarlangs waarschijnlijk wel versterking voor de tegenstanders kon worden aangevoerd.

Deze loopgraaf begon vlak bij de kazerne en werd voor een groot gedeelte door dit gebouw beschut tegen flankvuur.

Aan den tegenovergestelden kant van het vliegveld stonden de loodsen en een enkele blik was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat zijn kansen, om nog dienzelfden dag met de vliegmachine naar Berlijn te vertrekken, zeer slecht stonden. Met zijn kijker kon hij duidelijk waarnemen, dat er voor het ronde raam van de kleine vliering der loods, waarin zijn kostbaar toestel was opgeborgen, een mitrailleur was opgesteld.

Van de ramen der kazerne uit werd een heftig vuur onderhouden op een doel, hetwelk Raffles van zijn standpunt af onmogelijk kon zien, maar het kwam hem voor, dat het vuur gericht was op een zijstraat en verder op een plein, die zich vijf minuten gaans verder bevonden.

Geallieerde troepen waren er niet te zien, maar dat zij er wel degelijk waren, bleek uit het ratelend geluid van eenige mitrailleurs, die blijkbaar waren opgesteld in een aangrenzend huis.

Ook uit een der ledigstaande vliegloodsen, waarvan de geallieerden zich hadden kunnen meester maken, werd gevuld in de richting van de loopgraven, maar het was duidelijk dat dit vuur volstrekt geen uitwerking kon hebben.

In ieder geval stond het vast dat iedereen die het zou wagen, het vliegveld over te steken, binnen enkele seconden een lijk zou zijn.

Nu en dan vloog er een ruit in de kazerne rinkelend aan scherven, wanneer een ricochetterende kogel haar trof.

Nadat Raffles dit alles had opgenomen, gaf hij den kijker weer aan den eigenaar terug en wendde zich tot majoor Chanpré met de woorden:

— Ik dank u zeer voor uw bereidwilligheid, majoor, ik heb mij zooeven kunnen overtuigen, dat het er met mijn vliegmachine slecht voorstaat. Ik wil u hier niet langer hinderen bij het uitoefenen van uw plicht en vraag u slechts, hoe lang, naar uw oordeel, deze onzinnige schietpartij nog kan duren.

— Zij zijn dezen keer zeer talrijk — niemand kan zeggen of het een dag of een week zal duren, mijnheer! De kazerne heeft meterdikke muren en men heeft mij zooeven gerapporteerd, dat er minstens voor twee weken verduurzaamde levensmiddelen en groenten voor een geheel regiment in de kelders en op de zolders aanwezig zijn! In dat opzicht kunnen zij het dus lang uithouden en zij hebben hun strategische positie drommels goed gekozen, de heeren muitelingen! Men kan een geregeld mitrailleurvuur op de

kazerne onderhouden — maar van de honderd kogels treft er nauwelijks één doel, dat wil zeggen, een van die oproerige schoeljes! En hoe die loopgraaf moet worden genomen, waarvoor zij zelfs een prikkeldraad versperring hebben weten aan te leggen, dat mag Joost weten! In ieder geval heb ik niet veel lust er mijn manschappen aan te wagen, die hier toch niet voor hun plezier zijn en ik denk dat ik het eens met uithongeren zal probeeren.

Dat was voor Raffles een zeer onaangenaam vooruitzicht, maar hij liet niets blijken van hetgeen er in hem omging en zeide:

— Dan blijft mij niets anders over, majoor, dan u nogmaals dank te zeggen. Staat gij ons toe voorloopig in dit huis te blijven, in een ander vertrek wel te verstaan?

— Ik heb er niets op tegen, gij zult dat met de bewoners moeten uitmaken! antwoordde de majoor, waarop hij zich weder over zijn plattegrond boog en het gesprek als geëindigd scheen te beschouwen.

De drie Engelschen daalden de trap af en onderweg reeds begon Charly:

— Nu, dat ziet er goed uit! Waren wij gisteravond maar vertrokken! Beter in het donker te landen op een vliegeterrein hetwelk des nachts zeer goed verlicht wordt, dan nu te moeten toe-

zien dat die krankzinnige Hongaren wellicht je prachtige machine vernielen.

— Je opmerking, Charly, is wat de Franschen „esprit d'escalier” noemen — wij hebben er op het oogenblik weinig aan, zeide Raffles schouderophalend. Met de vernieling van mijn toestel zal het wel zoo'n vaart niet loopen, maar in ieder geval wensch ik het zoo spoedig mogelijk weer in handen te hebben.

— Dat is makkelijker gezegd dan gedaan! hernam Charly. Bij iederen stap over het vliegveld loopen wij kans, een half dozijn kogels in het lichaam te krijgen van vriend en vijand — als ik mij zoo eens mag uitdrukken, ofschoon ik persoonlijk volstrekt niets tegen die Hongaren heb! Ik neem het hun alleen maar zeer kwalijk dat zij met dit operette-oproer, dat intusschen bloedig genoeg schijnt te zijn, niet nog een halven dag gewacht hebben.

— Ik stem toe, Charly, dat het overdag zelfmoord zou zijn, te willen trachten de loods te naderen — en een witte vlag zal in deze bijzondere omstandigheden zeker bitter weinig uitrusten! Maar wat wij overdag niet kunnen doen — dat is wellicht wel des nachts te beproeven! En waar geweld faalt — daar kunnen wij list te baat nemen!

Hoofdstuk VI.

De verovering van den „Duivel der Lucht”.

Het was negen uur in den avond.

Raffles, Charly en Henderson hadden kennis gemaakt met de bewoners van het huis en deze vriendelijke lieden hadden hun, zonder er eenige betaling voor te willen aannemen, een smakelijken maaltijd aangeboden, die met graagte genuttigd was.

Het schieten had den geheelen dag bij tusschenpoozen voortgeduurd, nu eens hevig dan weder traag, en alsof de beide partijen het strijden moe waren.

Aan weerszijden waren reeds eenige dooden gevallen, maar klaarblijkelijk dachten de Hongaren er nog niet aan, zich over te geven.

Zij wisten wel dat zij een sterke stelling hadden ingenomen, waaruit men hen niet zoo gemakkelijk zou kunnen verdrijven, tenzij de ge-

allieerden er in zouden kunnen slagen, grof geschut in stelling te brengen.

En niet alleen zou dit met groote bezwaren gepaard gaan, maar zij zouden zich ook nog wel eens bedenken, alvorens het vuur van dat geschut te richten op de kazerne die plaats bood aan duizend man troepen, voor wie thans in allerijl een kampement moest worden opgeslagen.

Overall waren wachtposten uitgezet, want men moest rekening houden met een uitval der Hongaren, die blijkbaar ten zeerste verbitterd waren op de geallieerden.

Eens was er een parlementair van de Hongaren verschenen, gewapend met een witte vlag en die namens zijn makkers aan generaal Chanpré den eisch kwam stellen, dat de Hongaarsche soldaten

in het onbetwiste bezit zouden worden gelaten van de kazerne.

Natuurlijk werd deze eisch zonder meer afge-
wezen, en de parlementair vertrok zooals hij ge-
komen was, waarop het schieten aanstonds met
verdubbelde hevigheid werd hervat.

Raffles, Charly en Henderson hadden het huis
eenige malen verlaten om wat frissche lucht te
scheppen, en tevens teneinde te trachten de om-
geving van de vliegloods zoo goed mogelijk op
te nemen.

Raffles had zelfs een soort plattegrond getee-
kend, die hem wellicht later te pas kon komen.

Men kon in de straat volkomen veilig gaan,
maar het was uiterst gevaarlijk een der dwars-
straten over te steken, die op het vliegveld uit-
liepen, en die door de mitrailleurs der Hongaren
werden bestreken.

Niet zoodra was de duisternis ingevallen of
aan weerszijden begon het vuren te verflauwen.

En om acht uur had het volkomen opgehouden.

In de kazerne waren alle lichten gedoofd,
maar het was duidelijk dat men daar wakker en
waakzaam was, want nu en dan klonk er nog
een schot, en schoof er een snelle gedaante met
een brandende stallantaarn langs een der ven-
sters als om aan de bezettingstroepen duidelijk
te maken dat men een overval niet behoefde te
beproeven.

Daaraan dacht majoor Chanpré dan ook geen
oogenblik; hij wist wel dat die zeer veel kost-
bare menschenlevens zou eischen, want de ka-
zerne was aan alle zijden omringd door een bijna
drie meter hoogen muur, met ijzeren punten bezet.

Raffles en zijn beide metgezellen bevonden
zich om negen uur in een der kleine vertrekken
van het huis waarin majoor Chanpré zijn hoofd-
kwartier had opgeslagen.

Bij het licht van de petroleumlamp die van
de zoldering afhing en een spaarzaam schijnsel
verspreidde, beschouwde Raffles den kleinen
plattegrond dien hij denzelfden middag geteekend
had, en zeide toen op zachten toon:

— Het lijkt mij niet onmogelijk, de loods van
onze vliegmaschine te naderen, zonder dat wij
aanstonds overhoop worden geschoten. Zooals
je kunt zien, Charly, liggen de verschillende
hangars ongeveer vijf meter van elkander en in
iederem zijwand bevindt zich slechts een enkel
klein venster, dat dicht onder den dakrand is
aangebracht. De achterzijde echter is geheel ge-
sloten. De achterkant nu van al deze hangars,

staat gewend naar een smal zandpad, begrensd
door een sloot en door een rij wilgen. Die sloot
is ongeveer twee meter breed, en wij zullen er-
gens een plank of een ladder moeten zien te
krijgen, om er droogvoets overheen te geraken.
De loods ter rechterzijde van de onze is onbe-
zet — zij heeft trouwens geen vliering en er
staan twee toestellen in, de andere echter, dat
wil zeggen aan dezen kant gelegen, heeft een
kleine bezetting van geallieerde troepen, maar
de tegenstanders hebben elkander weinig kwaad
kunnen berokkenen, want zij konden elkander
van het dakvenster uit onmogelijk raken, en de
kogels gingen dan ook slechts bij uitzondering
door de wanden van gegolfd plaatijzer — en
als zij er doorgingen konden zij waarschijnlijk
slechts weinig schade meer aanrichten.

— Ik denk echter, Edward, dat het pad, het-
welk langs het vliegveld naar den achterkant
van de loodsen voert wel zal krioelen van
schildwachten, merkte Charly op.

— Dat denk ik integendeel niet, mijn waarde!
Er zullen er wel zijn — maar niet veel, want
de opstandelingen meenen, dat zij in hun kazerne
en in hun loopgraaf volkomen veilig zijn voor
een overval. Zij zullen vannacht nog wel meer
prikkelkraad aanbrengen en het kan een lang-
durige geschiedenis worden. Wij moeten dus tot
iederem prijs handelen — ik moet mijn vlieg-
maschine terug hebben.

— Op hoeveel man taxeer je de bezetting
van de loods?

— Hoogstens zes tot tien, voldoende om een
mitrailleur te bedienen, en tegen verrassingen te
kunnen waken.

— En zullen de anderen niet door het schieten
gewaarschuwd worden en hunne makkers te
hulp snellen?

— Wanneer het eenigszins mogelijk is, Charly,
mag er geen enkel schot gelost worden. Wanneer
wij kunnen, moeten wij de Hongaren trachten
te verrassen, en dan, ik wil het bloed niet ver-
gieten van die lieden die mij volstrekt niets mis-
daan hebben.

— Hoe zullen wij het begin van dat smalle
pad bereiken, zonder dat men ons dadelijk een
paar kogels door het hoofd schiet?

— Er bestaat een smalle zijstraat, die op het
veld uitkomt en waar die straat eindigt, bevindt
zich het begin van het pad en de sloot. Naar
alle waarschijnlijkheid zal die zijstraat wel be-
waakt worden door troepen der geallieerden.

maar er moet een middel te vinden zijn, om hun waakzaamheid te verschalken, want wij behoeven er natuurlijk niet op te rekenen, dat de bevelvoerende majoor ons toestemming zal geven om op deze gevaarlijke wijze onze vliegmaschine weder in ons bezit te krijgen.

— Geloof je, dat het geheel en al onmogelijk zal zijn te parlementeeren met de Hongaren en te trachten, in der minne ons toestel uit hun handen te krijgen?

— Ik zou het gaarne willen probeeren, mijn waarde — maar ik betwijfel ten sterkste of wij succes zouden hebben. Ten eerste zijn de Hongaren op dit oogenblik den Engelschen verre van vriendschappelijk gezind, omdat zij er hen van verdenken, op de hand van de Tsjechen te zijn en dezen in het geheim bevoordeelen. En vervolgens zou een vliegmaschine voor hen van onschatbare waarde zijn! Reken er maar op, dat zij niet zonder bedoeling de hangars hebben trachten te bezetten! Het is er hun om te doen geweest, zich in het bezit te stellen van een aantal vliegmachines, hetgeen hun een groot voordeel boven den tegenstander zou opleveren, die slechts over een of twee van die toestellen beschikt. Ik geloof dus, dat wij er verstandiger aan zullen doen, op de beminnelijkheid der Hongaren niet al te veel staat te maken en liever op onze eigen listigheid te vertrouwen!

Charly zweeg.

De onderneming kwam hem zeer gevaarlijk voor — en toch stond het ook bij hem vast, dat men op de eene of andere wijze moest beproeven, den „Duivel der Lucht” weder in handen te krijgen.

En hij beefde bij het denkbeeld, dat de bezetting van den hangar er wellicht in geslaagd kon zijn, de metalen kap te openen, welke de geheimzinnige machine moest beschermen tegen onbescheiden blikken.

Henderson echter scheen de zaak als iets zeer natuurlijks te beschouwen en was blijkbaar ongeduldig en begeerig, maar aanstonds aan het werk te gaan.

De drie mannen liepen nog eenigen tijd rond door de stad, die nog steeds een beeld van groote onrust vertoonde en pas omstreeks twaalf uur, toen de bewoners zich voor het meerendeel ter ruste hadden begeven, begaven zij zich naar de stille zijstraat, die op het vliegveld uitkwam, dicht bij een der hoeken van het groote terrein.

Een enkele blik was voldoende om Raffles te

overtuigen, dat hij geen poging behoefde te wagen, hier door te komen — achter een inderhaast opgeworpen borstwering van zand en straatsteenen was een mitrailleur opgesteld en de bezetting, uit zes man bestaande, was blijkbaar pas afgelost en klaar wakker!

Het ware dus tijd en moeite verloren, te willen trachten, dezen post te passeeren, want de soldaten zouden hen stellig niet toestaan, zich op het vliegveld te begeven, om welke reden dan ook.

Er schoot dus niets anders over, dan te trachten, het smalle pad op een andere wijze te bereiken.

Het was een gelukkige omstandigheid dat het zeer donker was.

Raffles wenkte zijn beide metgezellen en zij gingen verder de hoofdstraat in tot zij een bouwvallig huis bereikt hadden, waar Raffles stil hield.

— Wanneer wij er slechts in kunnen slagen, den achterkant van dit huis te bereiken, die op het veld uitziet, dan zijn wij reeds geholpen! Vandaar zal het ons niet moeilijk vallen, het pad te bereiken, zeide Raffles op zachten toon.

— Maar hoe komen wij er in? vroeg Charly fluisterend.

— Door de voordeur! antwoordde Raffles lakoniek. Mijn trouwe loopers verlaten mij slechts zelden en ik denk, dat zij ook nu hun plicht zullen weten te doen!

Met deze woorden haalde Raffles een klein bosje fijne instrumenten uit zijn zak en begon aan het slot te werken.

Het ging zoo zacht, dat zelfs Charly en Henderson er bijna niets van hoorden.

Na verloop van eenige seconden klonk een zacht tikkend geluid — het slot van de deur was geopend.

Raffles aarzelde niet, maar trad aanstonds het huis binnen, gevolgd door Charly en Henderson.

Zij bevonden zich in een smalle en volkomen duistere gang en Raffles moest dadelijk licht maken met behulp van zijn zaklantaarn, nadat de voordeur weder gesloten was.

Hij gaf zijn twee metgezellen een wenk en liep onhoorbaar de gang ten einde.

Zij bleek door het geheele huis te loopen en had ook aan den anderen kant een deur, half uit glas bestaande, maar dat door de bewoners, blijkbaar bevreesd voor verdwaalde kogels, met dikke planken was beschut.

Het kostte Raffles al zeer weinig moeite, het eenvoudige slot van deze deur ook te openen en

de drie mannen verlieten het huis zooals zij er in gekomen waren, zonder dat zij zich door eenig gerucht hadden verraden.

En nu lag het vliegveld schuin voor hen, duister als de nacht zelf.

Rechts waren onduidelijk de hangars waar te namen, die flauwtjes afstaken tegen den duisteren nachthemel.

De derde bevatte de kostbare vliegmaschine van den Grooten Onbekende, welke hij tot iederen prijs terug wilde hebben.

Van het voetpad was op deze plek nog niets te zien, maar vaag kon men de wilgen onderscheiden, die zich verderop langs de sloot uitstrekten.

Geen levend wezen viel te bespeuren, maar Raffles was er van overtuigd, dat het begin van het voetpad bewaakt werd.

De Hongaren zouden wel begrijpen, dat de bezettingstroepen zouden pogen, hen bij verrassing aan den achterkant van de hangars te overvallen.

— Luister eens! begon Raffles na eenige oogenblikken, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen. Ik vermoed, dat wij daarginds, dicht bij dat groepje boomen, tenminste twee schildwachts zullen vinden. Het is volstrekt noodzakelijk, dat wij die lieden het zwijgen opleggen, want een enkel schot zou alles kunnen bederven. Daar Henderson wegens zijn grootte en zijn omvang al te spoedig in het oog zou loopen, zullen wij beiden dit eerste werk doen, Charly. Onze brave James is ook niet lenig en vlug genoeg voor dergelijke karweitjes! Hij kan ons van meer nut zijn bij hetgeen daarna zal volgen! Heb je alles bij de hand, Charly?

— Alles! Ik ben gereed! antwoordde deze.

— Op weg dan! beval Raffles op zachten toon. Jij, Henderson, volgt ons op een afstand, zoodat je ons spoedig zult kunnen terugvinden, wanneer ik den zachten kreet van den nachtuil laat hooren.

Het volgend oogenblik waren de twee vrienden in de duisternis verdwenen.

Zij kropen als slangen vooruit en richtten zich naar het boschje, hetwelk zich bij het begin van het voetpad bevond.

Zij hadden zich een zwarten doek voor het gelaat gebonden, met twee gaten er in, waar zij doorheen konden zien en hun handen staken in zwarte handschoenen.

Tien minuten later waren zij het boschje zoo

dicht genaderd, dat iedere stap verder hen midden in de bewakingstroepen kon brengen.

Want dat zij er waren, was duidelijk — het scherpe oor van Raffles had zooveen zacht fluisterende stemmen gehoord en door de reeds bijna geheel ontbladerde takken heen had hij een bajonet zien glanzen.

Het oogenblik om te handelen was dus aanbroken.

Raffles gaf Charly een wenk en beiden kropen op hun buik verder, gereed om ieder oogenblik te kunnen opspringen.

Even later zagen zij twee mannen, in de Hongaarsche uniform, die midden op het voetpad zaten en met elkander spraken.

Een hunner had het geweer tusschen de knieën.

De ander had zijn wapen tegen den dunnen stam van een wilden appelboom geplaatst.

Raffles strekte behoedzaam de hand naar het geweer uit en nam het weg.

Daarop liet hij een zachten waarschuwingskreet hooren en op hetzelfde oogenblik sprongen de twee mannen op en wierpen zich op de niets vermoedende schildwachten.

De een wilde dadelijk naar zijn geweer grijpen, maar een hevige vuistslag van Raffles velde hem ter aarde, zonder dat hij een kreet had kunnen slaken.

En voor de ander zijn geweer had kunnen afschieten, had Charly hem bliksemsnel tegen de kaak geslagen, met zooveel juistheid en kracht, dat de man als een blok omviel.

Dit alles had ternauwernood eenige seconden geduurd.

Charly en Raffles bonden de twee bewustelooze mannen snel en stevig en bevestigden een doek voor hun mond, om hun het schreeuwen te beletten.

Vervolgens liet Raffles den zachten kreet van den nachtuil hooren en aanstonds rees de machtige gedaante van Henderson naast de beide mannen op.

— Neem dien man op en draag hem een veertigtal meters verder, James! beval Raffles fluisterend.

De reus laadde den soldaat op zijn schouders met even veel gemak alsof het een kind van een maand geweest ware en droeg hem weg, terwijl Raffles en Charly volgden.

De soldaat, aan handen en voeten stevig gebonden, werd aan den slootkant neder gelegd en daarop gingen de drie mannen snel en ge-

ruischloos verder, tot zij de achterzijde van den hangar bereikt hadden.

Daarbinnen was alles duister, maar men moest er op rekenen dat de bedieningsmanschappen van den mitrailleur althans voor een gedeelte goed wakker waren.

De drie mannen staken de sloot over met behulp van een kleinen vlonder, dien de Hongaren daar blijkbaar zelven hadden nedergelegd en stonden nu naast de loods.

Raffles bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van Charly en zeide:

— Wij beiden zullen op de schouders van Henderson klimmen en door dit zijraampje naar binnen klauteren. De manschappen zullen zeker wel geen geweren of revolvers bij zich hebben en wij moeten trachten, hen te overrompelen. Maar eerst openen wij de schuifdeuren, om Henderson binnen te laten. Tenminste wanneer dat geruischloos kan geschieden! Vooruit!

Een enkel gebaar was voor Henderson voldoende om te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Hij steunde zich met beide handen tegen den wand van den hangar en Raffles klauterde als een kat op zijn schouders, duwde het raampje open en klom naar binnen, waarop Charly hem op dezelfde wijze volgde.

Een zucht van verlichting ontsnapte hun — de vliegmaschine stond nog altijd op dezelfde plaats en scheen niet te zijn aangeraakt.

Zij bleven even luisteren, de oogen naar de zoldering gericht, maar zij vernamen niets anders dan een regelmatig, eenigszins zingend geluid — men snurkte daarboven!

Op den tast slopen zij naar de schuifdeuren en het gelukte hun, die zoover te openen, dat Henderson zich door de opening naar binnen kon wringen.

Zij waren in de vesting!

In een bijna volkomen duisternis moesten zij den weg zoeken naar de smalle trap, die naar de vliering voerde en begonnen die toen te beklimmen, de revolver in de vuist.

Eindelijk hadden zij de vliering bereikt.

Ook hier was het donker, maar de mitrailleur

stak toch duidelijk af tegen den nachthemel. Daaromheen lagen eenige vage vormen en een soldaat stond tegen het raamkozijn geleund, met de armen over elkaar gekruist, blijkbaar dommelend en zich geen gevaar bewust.

Maar in een ommezien was het geheele toneel veranderd!

Als een bom vielen de drie indringers tusschen de verraste Hongaren en voor dezen goed wisten, wat er geschiedde, had Henderson twee hunner reeds met een paar goed aangebrachte klappen buiten gevecht gesteld.

Raffles en Charly richtten hunne revolvers op de overigen, die misschien aan een overval in grooten getale dachten en zich niet konden verweren, daar zij inderdaad geen geweren noch revolvers bleken te bezitten.

Raffles verspilde niet veel woorden, maar schroefde snel het sluitstuk van den mitrailleur los zoodat deze onbruikbaar werd gemaakt en liet het aan Charly en Henderson over, de vijf mannen, die zich op de vliering hadden bevonden, te binden.

Zoodra dit geschied was, ijlden zij naar beneden en rolden de vliegmaschine naar buiten.

En zij mochten wel haast maken want de soldaten daarboven hadden heel wat lawaai gemaakt tijdens den korten strijd en begonnen nu luidkeels te schreeuwen, om hunne makkers te waarschuwen.

Reeds werd er elders op het groote veld alarm gemaakt en het zou zaak zijn, zich te haasten!

De drie stoutmoedige mannen klommen haastig in de vliegmaschine en aanstonds haalde Raffles den hefboom over, waarop de schroef begon te draaien, juist toen er een aantal soldaten kwamen aansnellen, zoo snel als hun voeten hen wilden dragen.

Zij schoten hun geweren in het wild af, en het was duidelijk te zien, dat zij nog volstrekt niet wisten, van welken aard het alarm eigenlijk was.

De „Duiwel der Lucht" verliet den grond op hetzelfde oogenblik, dat de gealarmeerde soldaten den hangar bereikten.

En sierlijk steeg de vliegmaschine in den donkeren nachthemel omhoog...

Hoofdstuk VII.

De millioenenzwendel.

Het was bijna half drie, toen de vliegmaschine van het vliegveld bij Krakau opsteeg, en de dag begon te grauwen, toen Berlijn in het gezicht kwam.

Raffles stuurde de vliegmaschine op groote hoogte over de wereldstad, en landde op het terrein van Johannisthal, waar zich slechts zeer weinige, slaperige beambten bevonden, die vlug de noodige formaliteiten vervulden. Zij hadden trouwens het toestel van den gewaanden Engelschen graaf aanstonds weder herkend, en zij meenden niet anders, of de sportvlieger was onderweg verdwaald, en daarom op dezen ongewonen tijd teruggekeerd.

Na te hebben toegezien, dat de machine be hoorlijk in haar loods werd geborgen, haastten de drie mannen zich, naar Berlijn te vertrekken en hun hotel weder op te zoeken.

Zij namen een bad — en gingen slapen.

Want de nacht was uiterst vermoeiend geweest.

Omstreeks drie uur ontwaakten zij weder, verfrischt maar zeer hongerig.

Raffles bestelde thee en gebak, in afwachting van het diner, en op zijn kamer bespraken hij en Charly hun plannen voor de naaste toekomst.

Een kellner bracht op verzoek van Charly eenige bladen en dadelijk werd de aandacht van den jongen man getrokken door een bericht onder de rubriek „Financiën” waarin de oprichting werd aangekondigd van een maatschappij tot exploitatie van petroleumbronnen in Galicië, de „Saxonia”.

Raffles liet zich het korte en lakonieke bericht door Charly voorlezen en zeide toen:

— Naar het schijnt is de prins er dus reeds ingeloopt. Wij zijn in ieder geval te laat om hem te kunnen waarschuwen, zelfs wanneer ik dat ernstig van plan ware geweest. Hoeveel heeft hij in de zaak gestoken.

— Zevenhonderdtachtig duizend mark!

— Dat is een aardig bedrag — zelfs als men het omrekenet in Ponden Sterling! zeide Raffles glimlachend. Ik geloof, dat wij juist bijtijds zijn gekomen, Charly, om een spaak in het wiel te steken. Wij zullen de gangen van dat heerschap

van dien Winterfeld eens goed nagaan. Hij mag ons vooral niet ontsnappen.

Het gesprek werd afgebroken doordat de de kellner de thee binnen bracht.

Maar nog dienzelfden middag gingen de twee vrienden er op uit, ten einde te ontdekken waar Winterfeld verblijf hield.

Zij behoefden niet lang te zoeken, want in hun hotel wist de portier hun te zeggen, dat Winterfeld, van wien hij slechts met eerbiedig fluisterende stem durfde spreken, een fraai huis bewoonde aan de Tauben Strasse, waar hij ook kantoor hield.

Naar het scheen had hij een en ander pas laten inrichten.

Raffles nam het besluit, den volgenden dag dadelijk zijn netten uit te zetten, en te beginnen met het huis van den zwendelaar aan een nauwkeurige inspectie te onderwerpen.

De beide vrienden besteedden de rest van dien dag met de bezichtiging van eenige musea want Raffles was een groot minnaar van goede schilderijen en oudheden.

Wat Henderson betreft — hij was naar het vliegveld teruggekeerd — hij verklaarde niet gerust te zijn, alvorens hij de vliegmaschine van zijn meester grondig had nagezien en Raffles liet hem gaan, daar hij wist, welk een groote liefde de brave kerel koesterde voor alles wat mechaniek was.

Den volgenden morgen — het was nog zeer vroeg — liet Raffles een huurauto voorkomen, en gaf den chauffeur een willekeurig nummer in de Tauben Strasse op, in de buurt van het kantoor van Winterfeld.

Hij was voornemens, het huis eens te bezichtigen, zooals hij steeds placht te doen, wanneer hij den een of anderen grooten slag voorbereidde.

Winterfeld hield een bankzaak en het zou dus volstrekt niet opvallen, wanneer hij daar, later op den dag, een of andere financiële transactie zou komen afhandelen — hij zou dan gelegenheid hebben, het gebouw ook van binnen te bezichtigen.

Het was omstreeks half negen en de meeste

zaken waren nog gesloten, toen de huurauto stil hield voor het opgegeven nummer in de Tauben Strasse.

Raffles wilde juist uitstappen en den chauffeur wegzenden, toen zijn aandacht getrokken werd door een groote, gesloten auto van grijze kleur, die blijkbaar zoeven voor het bankgebouw van Winterfeld was komen aanrijden en waaruit nu vlug twee heeren stapten, die op de groote, gebeeldhouwde voordeur toeliepen.

Raffles had zeer scherpe oogen en zooals wij reeds meermalen gelegenheid hadden op te merken, een fabelachtig geheugen voor gelaats-trekken.

En een van de heeren, die daar op de stoep stonden, kende hij zeer goed — het was Polizei-Kommissar Wetterstein, met wien hij een jaar ongeveer geleden onder geheel andere omstandigheden een ontmoeting had gehad.

— Drommels! bromde Raffles voor zich heen. Ik zal toch niet achter het net visschen? Dat ziet er juist uit als een arrestatie! Zou al mijn moeite op die manier beloond worden?

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Winterfeld is te slim om zich daaraan bloot te stellen! mompelde hij voor zich heen. Hij zal misschien, ... chauffeur rijdt eens vlug naar de Jäger Strasse, hier achter!

De chauffeur begreep niet veel van dit verzoek, maar hij gehoorzaamde en reed door de Kanonier Strasse naar de Jäger Strasse, die evenwijdig loopt met de Tauben Strasse,

En juist toen hij den hoek omsloeg, zag Raffles hoe een man, die een groot valies droeg, overhaast een huis verliet, of liever uit de deur van een tuinmuur kwam en toesnelde op een garage, daar tegenover gelegen.

Die man was Winterfeld.

Er kon niet aan worden getwijfeld — goede vrienden hadden hem zeker gewaarschuwd, dat zijn arrestatie aanstaande was en hij had zijn maatregelen genomen.

Sluwe vos als hij was, had hij gezorgd, een huis te betrekken, dat twee uitgangen had en terwijl de politie voor aan het bankgebouw binnendrong, wist hij in een andere straat te ontkomen!

Want er waren nauwelijks eenige seconden verlopen, of Winterfeld kwam de garage weder uit — maar thans gezeten achter het stuurwiel van een kleine, maar blijkbaar zeer snelle auto!

Raffles bedacht zich geen seconde.

Hij was er zeker van, dat Winterfeld niet gevlucht zou zijn, zonder de gestolen contanten mede te nemen en hij besloot, de partij niet verloren te geven, alvorens hij al zijn troeven had uitgespeeld.

Hij stak zijn hoofd buiten het portier en riep den chauffeur toe:

— Volg die kleine, roode auto, waar zij ook gaat! Een vorstelijke fooi als ge haar kunt bijhouden!

De chauffeur was klaarblijkelijk van goeden wille — maar zijn taak bleek al spoedig lastig genoeg — want hij had slechts een tamelijk versleten en oude huurauto en de vluchteling beschikte over een soort renwagen.

Gelukkig was het verkeer op dat uur zeer druk en de roode auto kon niet zoo vlug vooruit komen als Winterfeld wel gewild had.

Hij was de Friedrichs Strasse ingereeden en volgde dezen vele kilometers langen voornaamsten verkeersweg van Berlijn over zijn geheele lengte.

De auto scheen Berlijn te willen verlaten.

Zij reed nu reeds door de buitenwijken en Raffles begreep aanvankelijk niet, wat Winterfeld eigenlijk van plan was.

Maar dat zou hem spoedig duidelijk worden.

De roode auto stoof nu met snelle vaart voort over den breeden Macadam weg die naar Johannisthal voert.

En tot zijn spijt zag Raffles den afstand tusschen den vluchteling en zijn eigen auto steeds grooter worden, ofschoon zijn chauffeur het onmogelijke deed, uit zijn oud, rammelend voertuig te halen wat er maar uit te halen viel.

Juist toen de roode auto geheel uit het gezicht dreigde te verdwijnen, zag Raffles tot zijn groote verbazing, hoe zij den weg opzwenkte, die naar het vliegveld voerde.

De chauffeur keerde zich half op zijn zetel om, als om aan zijn passagier te vragen wat hij thans moest doen, maar Raffles beduidde hem met een ongeduldige beweging, dat hij moest doorrijden en de roode auto moest blijven volgen, zoover hij kon.

De chauffeur zette de gaskraan zoo wijd mogelijk open, op gevaar af, zijn krakend voertuig uit elkander te doen splijten en de achtervolging werd hervat.

De weg was hier breed en daar er slechts hier en daar villa's stonden en de boomen bijna geheel van hun gebladerte waren ontdaan, kon

Raffles de roode auto nu en dan zien — en het was maar al te zichtbaar, dat het voertuig thans snel veld zou winnen op de gebrekkige huurauto.

Binnen vijf minuten zou er zeker van het achtervolgde voertuig niets meer te zien zijn en dan kon Raffles de hoop gerust laten varen, dat hij, al ware het slechts een pfennig, van het bijeengezwendelde geld van Winterfeld in handen zou krijgen.

Maar juist toen dit dreigde te geschieden en Raffles reeds meende, dat het wild hem zou ontsnappen, gebeurde er iets, waarop Raffles half en half gerekend had en dat hij toch niet had durven verwachten — de roode auto reed, op ongeveer een kilometer afstand, het hek binnen van het groote vliegveld.

— Welzoo — onze man wil dus door de lucht ontkomen! mompelde Raffles vergenoegd. Nu, dan is nog niet alles verloren!

De huurauto bevond zich op dat oogenblik juist tegenover een hulptelegraafkantoor.

Raffles tikte tegen de ruit en de chauffeur bracht zijn voertuig tot staan.

Blijkbaar was hij verheugd, er tot dusverre het leven te hebben afgebracht!

— Wacht hier even! beval Raffles. Ik moet een telegram verzenden! Je zult je niet over mij te beklagen hebben!

Hij trad het kantoor binnen en verzond een dringend telegram van den volgenden inhoud aan Charly Brand:

Kom onmiddellijk alleen of met Henderson naar het vliegveld. Gebruik de snelste auto die je kunt krijgen. Hij is hier. R.

Dadelijk daarna ging hij weder naar buiten en gaf den chauffeur last, hem naar het vliegveld te brengen.

Een paar minuten later stond de auto opnieuw stil.

Raffles stapte uit, overtuigde zich eerst dat de roode auto verlaten, dicht bij een der garages stond en zond toen pas zijn chauffeur heen met een fooi, waarvan de hoogte den man van verbazing en vreugde deed grijnzen — en toch was het maar een pond sterling!

Raffles liet het formulier zien, hetwelk hem bij de landing ter hand was gesteld en zou nu ieder gewenscht oogenblik met zijn machine kunnen opstijgen, daar hij blijkbaar in het geheel geen bagage had, die gevisiteerd moest worden.

Hij liep bedaard het veld op, als iemand, die

daar volkomen thuis is, maar intusschen ontging er niets aan zijn scherpen blik.

Hij zag, hoe een der hangars geopend was en hoe er nu een kleine, maar naar het uiterlijk te oordeelen, zeer snelle eendekker werd uitgerold, naar het midden van het veld.

Achter de machine liep Winterfeld, in een korte pels gehuld, met zijn groot valies in de hand en de mechaniciens tot spoed aanmanend.

Ten slotte verscheen de piloot, een kleine, magere man, die uit den hangar kwam, terwijl hij zijn met bont gevoerde, korte, lederen jas dichtknoopte.

Raffles vroeg zich af, of deze man zou weten, met welk doel Winterfeld dit luchtreisje ging maken en of hij wellicht medeplichtig was, maar eigenlijk kon het hem bitter weinig schelen.

Hij drentelde naar zijn eigen hangar, daar de ondervinding hem had geleerd, dat een benzinevliegtuig niet in enkele tellen tot opstijgen gereed is, zooals dat het geval was met zijn door electriciteit voortbewogen machine en liet toen de deuren openen, zonder overhaasting, teneinde de argwaan van Winterfeld niet gaande te maken.

Maar deze scheen zich weinig te bekommeren om hetgeen er op het veld zelf geschiedde.

Zijn aandacht was geheel verdeeld tusschen zijn valies, de vliegmachine en den ingang van het terrein.

— Hij heeft dat met die twee uitgangen van zijn huis heel aardig verzonnen! zeide Raffles tot zich zelf. Werkelijk niet onverdienlijk! En die achteruitgang zal door de politie niet zoo dadelijk ontdekt worden, daarvoor durf ik mijn hand wel in het vuur steken! Die Winterfeld met zijn niet bestaande petroleumbronnen is een sluwe vos, die zijn maatregelen lang van te voren heeft genomen en bijvoorbeeld reeds aanstonds van plan moet zijn geweest, met een vliegmachine te ontsnappen, in geval men eindelijk zijn zwendelpraktijken zou doorzien! En dat is veel vlugger geschied, dan ik had kunnen verwachten.

Raffles wierp een blik in den hangar.

Daar stond zijn trouwe vliegmachine, met een zeil overdekt, als een slapende reuzenvogel.

Raffles liet het zeil wegnemen en de machine was nu gereed op het eerste teeken naar buiten te worden gerold.

De Gentleman-Inbreker was voornemens, Winterfeld desnoods geheel alleen te achtervolgen, wanneer Charly en Henderson niet tijdig ter plaatse zouden zijn.

Want al was zijn eigen toestel natuurlijk veel sneller — als de vliegmaschine van Winterfeld eenmaal geheel uit het gezicht verdwenen zou zijn, dan zou het moeilijk en wellicht geheel onmogelijk zijn, zijn spoor te hervinden.

Intusschen scheen niet alles met de vliegmaschine, waarmede de oplichter wilde vertrekken, in orde te zijn.

Winterfeld gaf ten minste duidelijke blijken van ongeduld en drift en de mechaniciens liepen haastig door elkaar, gewapend met Engelsche sleutels, schroevendraaiers, tangen en andere werktuigen.

Maar eindelijk scheen alles toch gereed te zijn.

Raffles, die uit de verte had toegezien, liet nu zijn eigen toestel uit den hangar rollen en met den kop naar het vliegveld richten, zoodat hij dadelijk zou kunnen opstijgen.

Hij vreesde reeds, dat hij de achtervolging alleen ter hand zou moeten nemen, daar Winterfeld zich gereed maakte, in de machine te klimmen, toen zijn scherp oog op den weg die naar het vliegveld voerde, een zeer snel voortijlende auto gewaar werd.

Maar ook Winterfeld scheen het voertuig te hebben opgemerkt en er zijn conclusies uit te trekken, want hij gaf op gejaagden toon eenige bevelen en de piloot klom snel naast hem, terwijl een der helpers bij de schroef postvatte.

Raffles glimlachte — hij wist, dat de vliegmaschine hem nu toch niet meer ontgaan kon....

De helper bracht de schroef met een krachtigen ruk aan het draaien, de motor pakte en onder het daverend geweld van de snelle ont-ploffingen in de cylinders, rolde de vliegmaschine over het veld en verhief zich in de lucht, bijna op hetzelfde oogenblik dat de auto, die zoeven nog als een stip zichtbaar was geweest, het vliegveld opreed.

Charly en Henderson sprongen er uit en snelden dadelijk op den hangar toe, waar de „Duivel der Lucht” had gerust.

— Toch niet te laat, Edward? vroeg Charly ademloos, terwijl hij Raffles de hand drukte.

— Bijna, Charly — maar bijna wil in dit geval zeggen: in het geheel niet!

— Waar is die zwendelaar nu?

— In de lucht! antwoordde Raffles lakoniek. Daar gaat hij!

Charly keek naar de vliegmaschine die zich snel in noordelijke richting verwijderde en zeide toen ongerust:

— Hij zal je nog ontkomen!

— Daar vrees ik geen oogenblik voor, mijn waarde! hernam Raffles, die zijn pels aantrok. Maar dan moeten wij ook vertrekken!

De drie mannen namen in het toestel plaats en een kleine beweging van Raffles' hand was voldoende om de schoef te doen draaien, waarop het toestel pijlsnel in de lucht schoot.

In de verte was de vliegmaschine van Winterfeld nog slechts even zichtbaar.

Maar de snelheid van den „Duivel der Lucht” was binnen enkele seconden zoo groot, dat de afstand zienderoogen verminderde.

En er waren nog geen tien minuten verloop, of de machines vlogen bijna naast elkander en zoo dicht bijeen, dat men elkanders trekken zelfs met het bloote oog duidelijk kon onderscheiden.

Winterfeld scheen hevig opgewonden te zijn en hij begreep blijkbaar niets van de plotselinge verschijning dezer zonderlinge machine.

Hij maakte driftige gebaren en scheen de opmerkzaamheid van den piloot te willen trekken, die voor hem gezeten was en die het vliegtuig natuurlijk ook reeds had gezien, en al zijn best deed, dien lastigen tochtgenoot kwijt te raken, door de sneiheid van zijn machine tot het uiterste op te voeren.

En zij vloog snel — zeker bijna driehonderd kilometer per uur — maar niet snel genoeg om den vijand te kunnen ontloopen.

Want Winterfeld moest nu ook wel inzien, dat hij met een vijand te doen had.

Zijn piloot poogde nu, door allerlei gewaagde zwenkingen uit te voeren, den achtervolger te doen afdeinzen — hij beschreef gevaarlijke kurketrekkers, achten en lussen, liet zich vallen als een dood blad, dat naar beneden dwarrelt, schoot dan weer pijlsnel in de hoogte en maakte zelfs eenmaal een volledige looping.

Maar Raffles volgde al deze bewegingen met het grootste gemak en toen hem dit begon te vervelen, wachtte hij eenvoudig op eenigen afstand, tot het wild zijn bokkesprongen had beëindigd, om dan zijn achterstand in enkele seconden weder in te halen.

Op deze wijze was men in de buurt van Hamburg gekomen en hier was het, dat Winterfeld door zijn noodlot zou worden achterhaald.

Of de piloot meende, door snel te landen zijn reiziger in veiligheid te kunnen brengen, dan wel of een panne aan den motor hem daartoe

dwong — eensklaps daalde hij en streek neder op een uitgestrekte grasvlakte of weide, onder den rook van de stad.

Maar hoe vlug en handig de manoeuvre ook ten uitvoer was gebracht — de „Duiwel der Lucht” was nog een weinig vlugger, en toen de wielen van Winterfeld's vliegmaschine den grond raakten, streek het toestel van Raffles op nauwelijks vijf meter afstand eveneens neder, luchtig als een meeuw.

Ten einde raad, en met een kreet van woede, trok Winterfeld zijn revolver, maar zijn hand beefde en het schot ging ver naast.

Voor een tweede schot had hij geen tijd, want Charly was al uit de vliegmaschine gesprongen en in die van Winterfeld gewipt.

Hij ontwong hem zonder moeite zijn wapen en wierp het ver weg in het gras.

Terwijl Henderson achterbleef, sprong Raffles eveneens uit het vliegtuig en wendde zich tot Winterfeld met de hoffelijke woorden:

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u lastig val mijnheer Winterfeld — maar ik wilde gaarne dat valies van u hebben! Neen, doe geen moeite — ik heb het al!

En Raffles nam met de grootste kalmte het zware valies uit de vliegmaschine terwijl Winterfeld het schuim op de lippen stond van woede,

— Roover! Bandiet! Schavuit! gilde hij.

— Zwijg, collega! beval Raffles op strengen toon. Gij vergeet u zelf! Hebt gij dit geld soms niet gestolen! Ik doe niets anders dan de maat-

schappij op u wreken — als is mijn methode wellicht een weinig ongewoon!

Hij had het valies snel en handig geopend en bevond, dat het was volgepropt met bankpapier en ook goudgeld.

Meesmuilend wendde hij zich weder tot den zwendelaar, die nu spierwit zag van machteloos woede en spijt, met de woorden:

— Het zijn weliswaar Duitse merken — maar de hoeveelheid valt mee! Ik vermoed, dat hierin niet veel minder dan een miljoen merken zijn! Mijnheer Winterfeld — ik wil u niet langer ophouden en ben van oordeel, dat ik genoeg van uw aangenaam gezelschap heb genoten! Gij kunt dus uw reis voorzetten! En als gij later terugdenkt aan dit voorval, herinner u dan, dat gij te doen hebt gehad met John Raffles, den inbreker — die echter met u niet gaarne aan één tafel zou willen zitten! Vaarwel!

En terwijl Winterfeld haast stikkend van woede en wanhoop achterbleef, stapten Raffles en Charly weder in hun vliegmaschine die eenige seconden later zegevierend wegvloog, als een arend, met een prooi in de klauwen.

Eenige dagen later las Raffles het bericht, waarmede het verhaal van dit avontuur van den Gentleman-Inbreker aanving.

En hij had er spijt van, de vliegmaschine van den zwendelaar niet beter te hebben onderzocht — want daarin had de sluwe vos zeker de 250.000 mark verborgen, die bijna in hun geheel bij zijn arrestatie op hem werden bevonden!

De volgende aflevering (No. 434) bevat:

Het avontuur te Monte-Carlo.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885